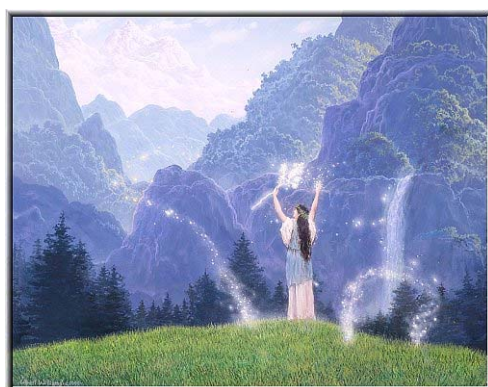

Berit Hestnes

MITT MAGISKE LIV

kunstabilder her; Gilbert Williams og onlineversjon med bilder via Rune Ø.

INNLEDNING.

Hva er egentlig vi mennesker, og hva er hensikten med våre liv her på denne planeten? Det er noe jeg har grublet på hele mitt liv. Ikke har jeg vært i stand til å finne noe fullgodt svar heller. Det eneste jeg etter hvert er blitt overbevist om, er at vi mennesker er mye, mye mer enn den fysiske kroppen vi lever i, og som all undervisning om fysikk og kjemi vil ha oss til å tro er det eneste vi er.

Riktignok har psykologien som vitenskap så smått begynt å ta inn over seg at vi mennesker er noe mer enn en fysisk maskin. Men den er fortsatt mest opptatt av å studere de *kjemiske reaksjonene i hjernen*, for å finne ut hvordan tanker, følelser og alle andre menneskelige reaksjoner blir påvirket av kroppens og hjernens kjemi, enten det dreier seg om de stoffene kroppen selv produserer, eller kunstig framstilte medikamenter.

Innenfor psykologien finnes en sidegren, som kalles parapsykologi. Dit putter vitenskapen alt den til nå ikke har kunnet gi noen fornuftig og fullgod forklaring på. Og stort sett opplever mennesker som har paranormale opplevelser, at erfaringene deres ikke en gang blir trodd, men blir stemplet som resultat av en alt for livlig fantasi eller en hysterisk legning. Eller enda verre, de blir betraktet som sprøyte gale, og blir innesperret og tvangsmedisinert. Ikke rart at så mange, eller kanskje de fleste, velger å holde tyst om opplevelsene sine. Det er tross alt ikke spesielt hyggelig å bli latterliggjort eller, i verste fall, sykeliggjort og redusert til et medisinsk kasus.

For meg har mye av det som stemples som paranormalt vært fullstendig normalt det meste av livet, så jeg har aldri riktig forstått at så mye av det som foregår i menneskenes psyke blir betegnet som unormalt. Særlig fordi jeg etter hvert har innsett at jeg langt fra er alene om disse opplevelsene. De er faktisk hverdagskost for utrolig mange mennesker rundt på kloden vår, og jeg vil nesten strekke meg så langt at jeg sier: ”Vis meg et menneske som ikke har hatt en eller annen form for paranormal opplevelse i løpet av livet.” Jeg tror man skal lete lenge for å finne den personen.

Det ”unormale” er med andre ord ikke så unormalt og uvanlig som mange vil gjøre det til. Derfor skulle jeg ønske at vitenskapen, i stedet for å trekke på skuldrene over såkalt fantasifulle mennesker, eller stemple dem som gale, ville sette inn ressursene på å forsøke å finne ut hva som egentlig foregår når mennesker har såkalte paranormale opplevelser. I mine øyne hadde det vært langt mer matnyttig. Noe forskning har skjedd de senere årene, vet jeg. Særlig har det vært forsket på ”Nær døden opplevelser”. Men det virker som om det fortsatt ikke er helt stuerent å bruke ressurser på den type forskning, som kan gå virkelig i dybden av den menneskelige psyke, for å avdekke hva som skjer under paranormale opplevelser.

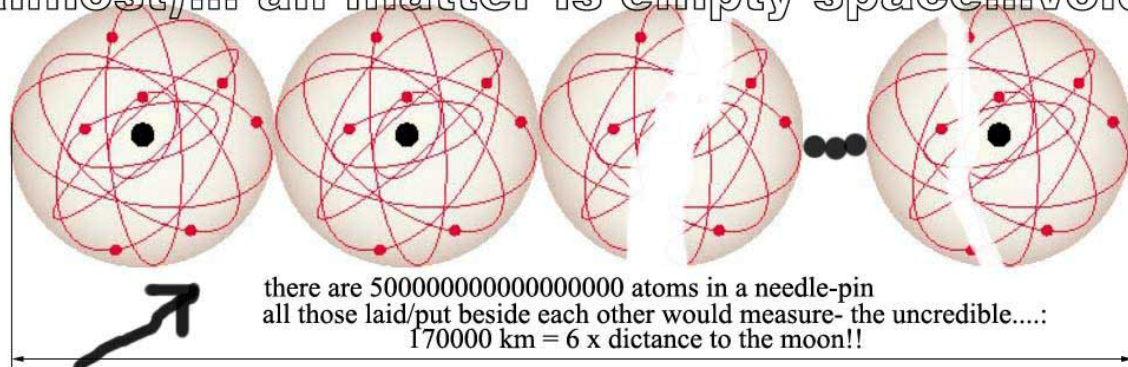
Nå må det innrømmes at det har skjedd en liten revolusjon de siste årene. Ikke så mye innenfor vitenskapen, som blant folk flest. Flere og flere våger nå å stå fram med de paranormale erfaringene sine, og utallige bøker om og av mennesker med spesielle evner har sett dagens lys. Og media, spesielt TV, har kastet seg på bølgen og produsert og sendt de mest fantasifulle programserier om paranormale fenomener.

Problemet med slike TV-serier, sett med mine øyne, er at svært mange av programmene av paranormal art, går inn for å gjøre fenomenene så skremmende som mulig, i stedet for å se på dem med nøkterne øyne. Heldigvis finnes det hederlige unntak, som for eksempel TV-Norges serier ”Jakten på den sjette sans” og ”Åndenes makt”, og i den senere tid (dette er

skrevet i 2010) TV Fem med programserien "Fra den andre siden", "Klarsynte etterforskere", "Fra sjel til sjel" med Gro Helene Tørum og programmene med den klarsynte Lisa Williams. Slike programserier vil sikkert, på sikt, gjøre noe med folks holdninger til det paranormale, og bidra til langt større åpenhet rundt disse fenomenene. Og kanskje vil det i sin tur virke som en døråpner inn i den akademiske verden, og tvinge den også til å ta disse fenomenene mer på alvor.

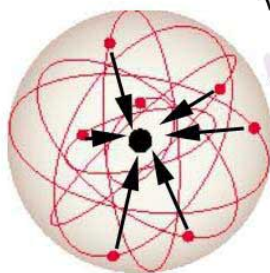
Rent personlig er min livsfilosofi at vi alle er en del av et hele. For mange høres det kanskje umulig ut. Men tenk deg at du kan studere kroppens minste byggesteiner, atomene, i et enormt elektronmikroskop. *Da vil du oppdage at hvert atom minner om et lite solsystem.* Atomkjernen fungerer omtrent som vår sol, og rundt den seiler nøytroner og protoner i fastlagte baner, nøyaktig som planetene i solsystemet vårt går i sine baner rundt sola. Det mest bemerkelsesverdige er allikevel at de seiler rundt i et tomrom, **og at avstanden mellom atom-systemene i kroppen vår og i alt vi kan se rundt oss, er like enorme sett i forhold til størrelsen, som avstanden mellom solsystemene i vår galakse.**

(almost)... all matter is empty space...void

Acc. to research-leader JAN M. DØDERLEIN, INSTITUTT FOR ATOMENERGI and his book ATOMKRAFT, are there 5000000000000000000 atoms in a needle-pin.

IF ALL MATTER OF ALL THE EARTH WAS COMPRESSED SUCH THAT THE ATOM'S OUTER ORBITS WERE TOUCHING EACH OTHER yes, then would the WHOLE EARTH fit...
...in a matchbox

and if the space of all those atoms were filled up- then would THE WHOLE EARTH FIT INTO A...
...PIN-HEAD!!

time ø. 03/2013

Så virkeligheten er at vi faktisk består av utrolige mengder tomrom. Og ikke bare vi, men alt vi oppfatter som faste gjenstander rundt oss, består i alt vesentlig av tomrom. Derfor er grensene mellom oss og omverdenen langt mer flytende enn vi med våre begrensede sanser er i stand til å oppfatte. At vi oppfatter enkelte gjenstander som faste, kommer av at vi svinger på samme bølgefrequens. En alt for diffus forklaring, vil mange si. Men virkeligheten er at alt rundt oss består av energi, rett og slett fordi atomene i alt som eksisterer er i stadig bevegelse, og bevegelse produserer energi.

Tidligere ville folk ha ledd av en slik forklaring, men nyere vitenskaplig forskning har vist at dette medfører riktighet. Alt består av målbar energi, og alt sender ut bølger av energi på forskjellige frekvenser. (Bølger som oppfører seg omtrent som de du ser på vannet når du har

kastet en stein uti.) Noen av disse bølgene kan vi oppfatte med våre sanser, slik at vi ser, hører og føler tingene rundt oss, mens andre er ”usynlige” for oss. Selv det vi er mest avhengig av for å leve i denne verden er usynlig for oss, nemlig luften. Selv om vi kan føle den når den er i bevegelse. Og det er ikke bare luften som er usynlig for oss, men tankene våre og en masse annet, som vi, fordi vi ikke registrerer det med sansene våre, heller ikke har noe forhold til i hverdagen.

Men akkurat som noen mennesker har skarpere syn og hørsel enn andre, er det noen mennesker som er mer følsomme for energier enn den jevne mann og kvinne. Eller skal jeg si at kanalene deres er mer fin-innstilte. Jeg er fristet til å sammenligne med et TV-apparat. Du vet at det finnes tusener av tv-programmer ute i eteren, men med en enkel antenne har du bare tilgang til noen ganske få. Har du derimot en super-antenne, kan du få tilgang til de fleste programmene der ute. Det gjelder bare at du søker deg fram til den kanalen du er mest interessert i. Og det er nettopp slik mennesker med sterke paranormale evner fungerer. *De er som super-antenner, og kan plukke opp ”programmer” som er usynlige og uhørlige for oss andre.* Disse ”programmene” kan dreie seg om alt fra kontakt med andre virkeligheter og utenomjordiske til kontakt med avdøde, og ellers hele spekteret av såkalt paranormale opplevelser.

Denne innledningen er starten på en liten bok jeg har valgt å skrive med tanke på dere fem barnebarna mine, og naturligvis deres eventuelle etterkommere. *Jeg ønsker å dele de viktigste av mine egne paranormale erfaringer med dere.* Grunnen er at jeg vet at slike evner gjerne går i arv.

Jeg vet også av egen erfaring hvor vanskelig og forvirrende paranormale opplevelser kan være, om en står helt alene og ikke føler at en kan dele dem med omgivelsene. Særlig i ungdommen kan det være ganske slitsomt å måtte forholde seg til en verden som venner og familie kanskje ikke forstår, eller stiller seg avvisende til.

Så hvis jeg på denne måten kan bidra til å ufarliggjøre denne typen opplevelser for dere, er det vel verd arbeidet. Dessuten håper jeg at de av dere som ikke har arvet de samme evnene, kanskje vil bli mindre avvisende og innse at det ikke er verken rart eller unormalt.

Jeg er ikke noen ”super-antenne”, men antennen min må allikevel være ganske stor og følsom, skal jeg dømme etter alle de merkelige paranormale opplevelsene jeg har hatt opp gjennom årene. Opplevelser jeg nå ser tilbake på med glede, for det er ikke tvil om at de har bidratt til å gi livet mitt adskillig mer farge og spenning enn det ellers ville hatt. Og som sagt, jeg har bare tatt med de viktigste opplevelsene her, for skulle jeg tatt med alt ville jeg aldri bli ferdig med denne boken.

Så da kan jeg bare si: Kjære etterkommer, (og andre som leser dette): les i vei!

Englevakt?

Det er lenge siden den første underlige hendelsen inntraff i mitt liv. *Den skjedde høsten 1938 på Rjukan (bilde)*. Jeg ble født tidlig på våren, i mars. Det var ekstra tidlig vår det året, så pappa kunne plukke blåveis til mamma mens hun lå på sykehuset etter å ha fått meg. Men så kom til gjengjeld det første snøfallet også tidlig den høsten. Store mengder snø veltet ned allerede tidlig i oktober. Og som det ofte hender, ble årets første snøvær og kulde avløst av noen dager med mildvær. Jeg var bare noen måneder gammel enda, og trengte fortsatt en lang middagslur midt på dagen, så jeg ble lagt i vognen min ute for å sove.

Vi bodde i tredje etasje, og mamma var oppe i leiligheten, opptatt med huslige sysler som det var vanskelig å få tid til mens jeg var våken. Mens hun holdt på med oppvasken, fikk hun

plutselig høre at jeg skrek noe aldeles forferdelig. Det var ikke vanlig gråt, men illskriking, som tydet på at jeg hadde det virkelig vondt. Mamma stormet ned trappene og ut for å finne ut hva som var i veien, men fant til sin store forbauselse meg i dyp og sunn søvn. Og to naboer som sto og pratet sammen like ved, kunne fortelle at det ikke hadde vært knyst i meg, der jeg lå godt nedpakket i skinnposen min og sov.

Men siden mamma regnet med at jeg snart kom til å våkne, og for å slippe å trave alle trappene opp og ned enda en gang, tok hun meg opp på armen og snudde seg for å gå inn.

Da løsnet det et stort isras fra taket, tre etasjer oppe, og i neste sekund var barnevognen nærmest knust under isblokkene. Hadde jeg ligget i den, ville jeg vært drept momentant.

Hvilke skytsengler som var i sving den gangen vet jeg ikke, men det er ikke tvil om at det er takket være deres inngripen at

jeg lever i dag.

Naturligvis husker jeg ikke noe av dette selv, men mamma var veldig opptatt av det som hendte den gangen, og har gjenfortalt det mange ganger. Men går jeg framover i tid, til jeg ble så stor at jeg kan huske hva som skjedde i livet mitt, hendte det faktisk en del underlige episoder i min barndom og i tenårene. Og englevakt er det ikke tvil om at jeg har hatt opp gjennom hele livet.

Det sies at vi mennesker har hjelpere med oss fra den dagen vi kom inn i dette livet. Jeg har aldri spekulert så mye i hvem eller hva de er, siden det verserer så mange teorier angående dette, at det er umulig å vite hva som er reelt og hva som er nonsens. Men at det finnes usynlige krefter rundt oss, som gjør sitt beste for å hjelpe oss, det er jeg ikke i tvil om. Jeg har erfart det så mange ganger, at det er umulig å ikke ta det alvorlig.

Mens min datter enda var gift og bosatt på Vestlandet, besøkte jeg dem så ofte jeg hadde anledning. Vanligvis kjørte jeg over Tyinfjellet, når jeg skulle besøke dem. Men det kunne av og til by på problemer, siden det er ganske værhardt på den strekningen. Så da veien mellom Lærdal og Årdalstangen ble åpnet, fantes det i alle fall en alternativ rute, selv om veien var en god del lenger.

Årsaken til at jeg valgte å kjøre via Lærdal på denne turen, husker jeg ikke lenger, og ikke er det viktig heller. Men like nedenfor Borgund kirke var det et veldig svingete og trangt parti på veien Et sted hang berget ut, nesten som et tak over deler av veien, og jeg nærmet meg dette partiet i god fart, som vanlig. **Plutselig hører jeg en høy mannsstemme fra baksetet: ”Pass opp! Bil rundt svingen!”** Jeg nærmest sto på bremsen. *Ikke på grunn av det som ble sagt, men at det ble sagt!*

Jeg visste jo at jeg var helt alene i bilen, så da jeg hadde stoppet, snudde jeg meg for å se hvor stemmen kom fra. Men baksetet var naturligvis tomt, som det skulle være. Hoderystende snudde jeg meg igjen for å kjøre videre. **I samme øyeblikk kom en diger trailer rundt svingen.** Den var så høy at den hadde måttet legge seg helt ut i min kjørebane for ikke å skrape opp i overhendet. Hadde jeg rundet svingen i normalt tempo, ville jeg neppe hatt en sjanse til å unngå en kollisjon. Og det er vel ikke mye tvil om hvem som ville vært taperen i det sammenstøtet?

Det var første gang jeg opplevde å høre en så tydelig advarsel. Men senere har det skjedd noen ganger opp gjennom årene. Mer enn en gang har stemmen varslet meg om dyr som var i ferd med å krysse veien, og jeg har alltid så vidt unngått å kjøre på dem fordi jeg har rukket å bremse ned.

Dessverre har det også hendt at jeg har overhørt advarselen. Og selv om det bare har skjedd en eneste gang, fikk det fatale konsekvenser. Det var første arbeidsdag etter påskeferien i 1989. Jeg hadde forsovet meg, og stresset for å komme meg av gårde til jobben. På vei ut av døra hjemme følte jeg en hånd på skulderen, og en stemme sa: ”Kjør en annen vei til jobben i dag.” Vant som jeg var blitt til å lystre slike beskjeder, tenkte jeg, ja det skal jeg gjøre. Men bilen fusket etter å ha stått i ro noen dager, og da jeg endelig fikk start på den og kom av gårde, var beskjeden glemmt, og jeg kjørte den vante ruta på autopilot.

Jeg kjørte på forkjøringsveg, men plutselig kommer en bil rasende ut fra en sideveg og treffer min bil i venstre side. I langsom film (slik virket det) så jeg panseret på bilen krølle seg opp og døra ved siden av meg bule inn, før den revnet og lynskarpt metall boret seg inn i leggen min. Men sammenstøtet gikk verst ut over nakken. Jeg fikk en kraftig nakkesleng, som i tiden etterpå i korte perioder gjorde meg både blind og døv. En lege fortalte meg i etterkant, at jeg hadde hatt kjempeflaks. Det var millimeter om å gjøre at hjernestammen var blitt revet over.

(ikke reell bildesituasjon her og samme gjelder de andre bilder brukt her, som kun er satt inn av illustrasjonsmessige årsaker).

Jeg var helt satt ut, og ute av stand til å foreta meg noe fornuftig etter smellet. Men ”flaksen min” slo til midt i det hele. Det fantes en eneste bil til på veien. Den lå ca. 100 meter bak meg, og hadde sett alt som skjedde. Det viste seg å være en politibil med to betjenter, og de tok over alt arbeidet med å registrere ulykken. I tillegg hadde de tilkalt sykebil

allerede før de rakk fram til oss. Nå viste det seg at hun som kjørte på meg var like hel, heldigvis. Men jeg ble skyssset av gårde til sykehuset i full fart.

Senere snakket jeg med en av politifolka, og han fortalte at de egentlig skulle ha kjørt en annen veg den dagen, men en innskytelse hadde fått dem til å ta en omveg. Det er da man stopper opp og lurere på hvem som egentlig trakk i trådene. Englevakt, midt i ulykken!

Den sterkeste opplevelsen hadde jeg allikevel et par år senere. Jobben min medførte at jeg måtte besøke de lokale handikaplagnene rundt i fylket, og denne spesielle kvelden hadde jeg vært på besøk i Nes Handikaplag på Årnes. Det var en stjerneklar kveld med masse snø, og høye brøytekanter, og klokka nærmet seg 11 på kvelden. Jeg var sliten etter en lang dag, og hadde en eneste tanke i hodet, - å komme meg hjem til senga mi. Litt ovenfor Kløfta fikk jeg beskjed om å stoppe. Men beskjeden var ikke spesielt inntrengende, så jeg valgte å overhøre den og kjørte videre.

Da jeg passerte Ullensaker kirke ble jeg på nytt bedt om å stoppe, men jeg var så opptatt av å komme meg hjem, at jeg tenkte alt ville gå bra hvis jeg kjørte forsiktig.

Så jeg fortsatte fram til Kløfta og svingte av for å komme ut på motorveien. Idet jeg passerte en stikkveg, som fører opp til parkeringsplassen utenfor vegkroa der, ble rattet plutselig vridd ut av hendene på meg og styrt inn på stikkveien. Samtidig hørte jeg ordet ”stopp” fra baksetet, så det formelig ljomet i bilen. Og uten at jeg kunne gjøre noe fra eller til, rullet bilen opp på parkeringsplassen. Jeg var både forbauset og ikke minst sjokkert, for så håndfast inngripen hadde jeg aldri opplevd før. Derfor fant jeg det tryggest å lystre denne gangen. Her var det tydelig noen som mente alvor!

Jeg rullet ned vinduet og tente en sigarett, mens jeg lurte på hva i all verden grunnen til dette avbruddet i kjøreturen kunne bety. Svaret fikk jeg da sigaretten var ferdig røkt, jeg hadde vært innom vegkroa for et raskt toalettbesøk, og jeg følte at det var ok (jeg fikk lov) å kjøre videre. Straks over første bakketopp i vegen ble jeg stoppet. Der holdt politiet på å sette opp sperringer og omdirigere trafikken, og jeg så ambulanser i det fjerne. Det viste seg at en villmannskjører hadde presset seg forbi en lang rekke biler, sladdet inn i en av dem og forårsaket en større kjedekollisjon, før han stakk av. Åtte biler var innblandet i ulykken, og det var flere bilister som var alvorlig skadet. Farten er tross alt ganske høy på motorveien. Jeg regnet raskt ut, at hvis ikke mine hjelpere hadde stoppet meg, hadde jeg høyst sannsynlig vært

en av de involverte i den tragiske ulykken. Bilføreren som forårsaket det hele ble for øvrig etterlyst i et TV-program som ble kalt Etterlyst kort tid etterpå, men om han noensinne ble tatt, vet jeg ikke.

Som dere forstår har hjelperne mine reddet livet mitt mer enn en gang gjennom årene, og jeg må jo innrømme at jeg er blitt flinkere til å lytte til dem også etter hvert. Jeg har jo innsett at de bare vil mitt eget beste. Dere har også hjelpere, og jeg kan bare oppfordre dere til å være åpne for kontakten med dem og lytte til beskjedene dere får fra dem. Det vil spare dere for mange problemer gjennom livet.

Bortført av UFO?

Det at et menneske kunne bli bortført av UFO var ikke noe folk trodde på da jeg var liten. Selv begrepet UFO var fullstendig ukjent for de fleste. Det var først etter Roswell-affæren i 1947 at det ble litt interesse for disse fenomenene. Men det var bare blant spesielt interesserte. Folk flest så på det hele som overspent vrøvl.

Allikevel hendte det noe med meg, som jeg aldri helt har forstått, før nå i det aller siste. Jeg vet ikke nøyaktig hvor gammel jeg kan ha vært på den tiden, men noe sier meg at jeg var rundt 5 år. Andre verdenskrig var i full gang, noe som påvirket alle på en eller annen måte. Myndighetene var redde for fly- eller gassangrep, og det var bygget en lang rekke tilfluktsrom over hele byen. Et av dem var gravd inn i bakken under byens torg, ikke mer enn 150 meter fra der jeg bodde.

Tilfluktsrommene sto åpne og ulåst, for at folk skulle kunne søke ly i full fart om noe skjedde. Vi ungene hadde allikevel beskjed om å holde oss vekk derifra og ikke leke der. Noe som faktisk ble respektert. Sånn sett hadde unger mye mer respekt for voksne og for hva de voksne bestemte den gangen. Men jeg husker vi sto i døråpningen av og til og kikket inn i det lange, mørke og smale rommet med trebenker langs veggene og spredte lyspærer dinglede fra taket. Det var ikke et rom som fristet oss, til det var det for knyttet til flyangrep og uhyggen som fulgte med det.

Allikevel våknet jeg opp der en gang. Jeg hadde vært ute og lekt alene, som jeg pleide. Det var ikke mange av de jevnaldrende barna som hadde lov til å leke med meg, siden foreldrene mine var nazister. Og min beste venninne var forsvunnet, flyktet med familien til Sverige fikk jeg vite mange år senere, så jeg var alene som vanlig. Jeg våknet i alle fall opp på en av benkene like innenfor døren i bomberommet. Jeg var frossen, kald og fullstendig

desorientert, og forsto ikke hvorfor jeg var der, for jeg var sikker på at jeg ikke hadde gått inn dit frivillig. Utenfor var det begynt å skumre, så jeg forsto at det var sent på dagen, og fant det best å skynde meg hjem.

Jeg ble møtt i gangen av en overlykkelig mamma. Hun hadde sett meg fra vinduet og kom løpende i møte med meg. Det viste seg at jeg hadde vært borte det meste av dagen, og det hadde vært lett etter meg i timevis. Selv bomberommet hadde vært sjekket, uten at de hadde sett snurten av meg. De ville naturligvis vite hvor jeg hadde vært, men jeg kunne bare svare at jeg hadde sovet i bomberommet. Så de trøstet seg med at de nok bare hadde oversett meg da de sjekket det stedet.

Dette var i grunnen hele historien. Bortsett fra at jeg slapp kjeften jeg var sikker på at jeg skulle få for forsvinningsnummeret mitt, fordi familien var så lykkelige over at jeg var kommet til rette igjen, og at jeg var hel og uskadd. Jeg glemte snart det hele og livet gikk videre. Men opp gjennom årene har allikevel den episoden vært svært viktig i livet mitt, uten at jeg helt har forstått hvorfor. Jeg har hatt underlige flashbacks, hvor bomberommet i erindringen plutselig har hatt benker og bord i noe som minnet om metall, hvor veggene var hvite og glatte og lyset var sterkt som i en operasjonssal. Jeg visste godt at dette ikke stemte med virkeligheten, for det fantes ikke noen bord i bomberommet og benkene langs veggene var enkle plankebenker, så jeg skylte på en litt for aktiv fantasi. Og jeg passet meg vel for å nevne dette for noen, for jeg visste instinktivt at det ikke ville bli forstått.

Mange år gikk. Jeg ble voksen og fikk barn selv, før det jeg ser på som neste episode i denne rare historien skjedde. Sommeren 1960 bodde jeg og familien i en liten leilighet. Mitt andre barn, datteren min Heidi, var bare noen måneder gammel, og jeg holdt på å brette sammen nyvaskede bleier på kjøkkenet da jeg plutselig fikk noen forferdelige smerter i brystet og venstre arm. Det sto på i noe som virket som en lammende og pinefull evighet, men det kan bare ha vært et minutt eller så. Jeg husker at følelsen av at dette var et hjerteanfall raste gjennom hodet, selv om jeg nok ikke riktig forsto alvoret i det som skjedde der og da. Men plutselig slapp smertene taket og jeg merket ikke mer til dem. Det var en skremmende opplevelse, men jeg valgte å ikke løpe til legen for å finne ut hva som hadde skjedd. Det var tydeligvis over, og da var alt bra. Dessuten hadde jeg liten tro på at legen ville godta det som hadde skjedd. Jeg var tross alt bare 22 år og ikke i en alder hvor man blir rammet av hjertetrøbbel. Dessuten kostet det penger å gå til legen, og det var noe vi ikke hadde for mye av.

Noen uker senere merket jeg en kul på venstre bryst. Den vokste i de påfølgende dagene, og etterhvert ble kulen blåsvart. Som om det lå en mørk gjenstand under huden. Jeg bestemte meg for å finne ut hva det var, gjorde et lite snitt i huden med et barberblad og klemte ut innholdet av kulen. Det viste seg å være en gjenstand, som ved første øyekast minnet mest om en liten rund stein. Men da jeg studerte den nærmere, så jeg at overflaten av den mørkebrune tingen minnet mer om en liten valnøtt eller overflaten av en hjerne. Den var glatt og blank, men furet, og størrelsen var som svovelet på de litt overdimensjonerte fyrstikkene en kan få kjøpt til å tenne opp i peisen med. Jeg lurte fælt på hvordan den var havnet i min kropp, men siden jeg ikke var i stand til å finne noen fornuftig forklaring på det den gangen, puttet jeg den bare i en tom fyrstikkese og la den i en skuff. Dessverre forsvant den under en av de mange flyttingene i årene som fulgte, for nå skulle jeg gjerne hatt mulighet for å få den undersøkt nærmere.

Og grunnen til det er, at en klarsynt person nå har påstått at jeg har vært bortført av UFO flere ganger i mitt liv. Fire ganger for å være nøyaktig. Men at det tok slutt da de mistet kontakten med meg, fordi implantatet mitt forsvant ut av kroppen. Den klarsynte presiserte forøvrig at det ikke var de “små grå” som hadde hentet meg, *men “folk hjemmefra”, som han kalte det, som ville sjekke meg opp og kontrollere at jeg hadde det bra.* Det har aldri vært utført eksperimenter på meg, som så mange andre bortførte opplever. Men jeg hadde altså fått et implantat for at de skulle kunne holde kontakten. Og med “de” henviste han til at jeg egentlig hører til på en av månene/klodene rundt Sirius og at det var utenomjordiske derifra som hadde hentet/besøkt meg. Men jeg har altså bare vage erindringer om den ene, og muligens første gangen.

Fortsatt er det ikke helt god tone å “innbille seg” at man har vært bortført av UFO, så det er ikke det jeg vanligvis snakker om. Men i denne samlingen av mine rare opplevelser hører dette allikevel hjemme, så jeg har valgt å ta det med. Selv om jeg faktisk har litt vanskelig for å akseptere det selv, når jeg tenker nøkternt gjennom det hele. Rent intellektuelt forkaster jeg det, men følelsesmessig vet jeg allikevel at det stemmer. Og nå bare håper jeg at kontakten kan gjenopprettes, slik at jeg kan få en eller annen form for bevis på at det jeg føler er riktig. Tross alt tilhører jeg de som er overbevist om at vi ikke er alene i universet. Og min tvil angående det jeg husker har kanskje mest med beskjedenhet å gjøre. Hvem skulle være interessert i meg, liksom!

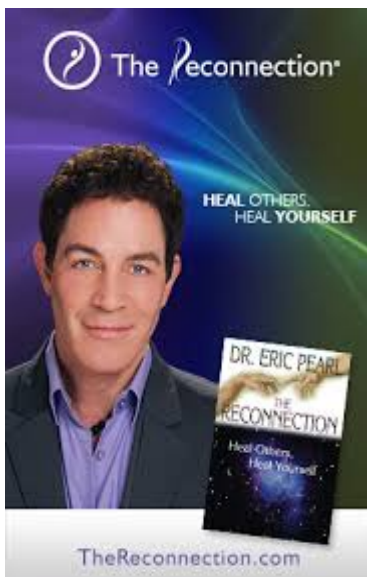
Sterke og underlige krefter.

Det er en kjent sak blandt de som har studert paranormale hendelser, at tenåringer ofte har sterkere krefter enn andre. Blandt annet er det gjerne i ungdommen at mennesker kan utløse poltergeistfenomener. Det har kanskje sammenheng med den rivende hormonelle utviklingen i kroppen i disse årene. Men ingen har kunnet gi noen fullgod forklaring på hvorfor nettopp tenåringer kan ha spesielt sterke psykiske krefter. ([mer](#))

Selv hadde jeg en opplevelse i tenårene, som virkelig har brent seg fast i hukommelsen. Vi hadde det veldig trangt økonomisk i årene etter krigen. Pappa ble arrestert ved krigens slutt, og da han omsider ble løslatt, var han alvorlig syk av plevritt og det varte en god stund før han kom ut i arbeid igjen. Dessuten var han blitt fratømt alle rettigheter som statsborger og idømt en stor bot, som familien slet med å betale avdrag på helt fram til jeg giftet meg. Og fordi vi hadde så dårlig råd, var det om å gjøre å ta vare på alt. Bare det å knuse en kopp, kunne være litt av en katastrofe. Det fantes jo ikke penger til å kjøpe en ny.

Så var det en dag jeg skulle dekke middagsbordet. Det var en av mine faste oppgaver. Serviset sto i et høyt skap med skyvedører over kjøkkenbenken, og da jeg tok ut tallerknene, klarte jeg på et eller annet vis å skumpe så hardt i skapet at en av kaffekoppene i mammas finservise, som sto i øverste hylle, plutselig veltet og trillet ut over hyllekanten. Jeg sto der med hendene fulle av tallerkner, mens panikken raste gjennom meg. Jeg visste alt for godt hva som ville skje dersom koppen gikk i knas. Det ville bli en særdeles ubehagelig opplevelse for undertegnede.

Da var det mirakelet skjedde. Koppen stoppet opp i sin ferd mot gulvet og ble hengende i luften like foran øynene mine. Uten å slippe den med blikket, skjøv jeg tallerkenstabelen jeg sto med i hendene, inn på benken foran meg, og kunne rolig ta koppen, der den svedde i løse luften, og forsiktig sette den tilbake opp på øverste hylle i skapet. Først da det var gjort, reagerte jeg. Hva i himmelens navn var det egentlig som hadde skjedd? Jeg forsto det ikke da, og har heller ikke helt forstått det siden. I alle fall har jeg aldri klart å gjenta noe tilsvarende, selv om jeg har forsøkt. Jeg har ikke eksperimentert med kopper eller annet servise naturligvis, men jeg har forsøkt å bevege små gjenstander, som fyrstikker og klinkekuler, med tankens kraft, uten å ha hatt synderlig hell med meg. Men så har jeg heller aldri klart å mobilisere den samme følelsen av panikk som jeg hadde den gangen. Og dessverre var jeg helt alene på kjøkkenet den gangen dette hendte, så jeg har ingen som kan bekrefte historien.

Derimot skjedde det noe i samme gate mange, mange år senere. Jeg hadde vært på kurs med den verdenskjente healeren Eric Pearl, (bilde t.v.) og hadde så smått begynt å praktisere det jeg hadde lært på familie og venner. Teknikken vi hadde lært gikk i korthet ut på å finne energiknuter i kroppens felt, og trekke dem ut, mens pasienten lå og slappet av med lukkede øyne. Og behandlingen foregikk uten at behandleren berørte pasienten overhodet.

På benken foran meg lå en av mine beste venninner. Jeg hadde jobbet en stund, da jeg plutselig fikk kontakt med to forskjellige energiknuter, en under hver hånd. Jeg løftet begge hendene samtidig for å trekke dem ut. Det som da skjedde virker fullstendig usannsynlig og umulig, *men da jeg løftet begge hendene samtidig for å trekke ut energiene, fulgte pasienten med og ble liggende å sveve i luften 10 – 15cm over*

behandlingsbenken.

Min forbløffelse kan ikke beskrives. Riktignok var jenta slank og lett, men dette trosset alle naturlover, så det tok noen sekunder før jeg fikk samlet meg til å senke hendene igjen. Og da fløt pasienten sakte ned på benken igjen. I neste øyeblikk slo hun øynene opp og spurte: ”Hva var det som skjedde? Jeg kunne sverge på at jeg svedde.” Jeg kunne bare bekrefte at det var nøyaktig det hun hadde gjort.

Jeg har ingen forklaring på hva som skjedde den gangen. Det strider mot alt jeg har lært om fysikkens lover, og skulle i utgangspunktet ikke være mulig. Men det skjedde, og vi er to som kan bevitne det.

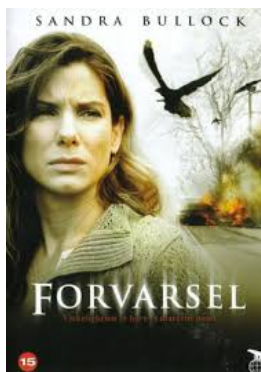
bildet: nattlige astral-reiser er nettopp at astralkroppen frigjøres under dyp søvn, men bare sjeldent har man ’her og nå-bevisstheten’ innkoplet (’dagsbevisstheten’).

Det hender for øvrig stadig oftere at jeg spekulerer på om fysikkens lover egentlig er så bastante og entydige som vitenskapen vil ha det til. Så mange merkelige opplevelser i mitt liv forteller meg at så ikke er tilfelle. Levitasjon for eksempel skal ikke kunne forekomme. Det sørger tyngdekraften for. Det er i alle fall det som påstås. Allikevel har jeg opplevd å levitere en gang, under en gruppemeditasjon i min egen leilighet. Vi var samlet til en felles meditasjon, og jeg var havnet i en dypere meditativ tilstand enn vanlig. Etter hvert som de andre kom ut av sin meditasjon, ble det litt uro i rommet. Hosting og klirring av vannglass dro meg langsomt tilbake til virkeligheten. Jeg registrerte ikke at jeg svedde da jeg kom ut av meditasjonen. Ikke før jeg plutselig dumpet ned i stolen under meg, så hardt at det gjorde skikkelig vondt i halebeinet. Og jeg forsto at jeg faktisk hadde levitert.

Dette var jo egentlig bare en morsom opplevelse. Verre er det at jeg har store problemer med elektroniske ting, og spesielt disse moderne nøkkelt kortene som de fleste hotell er utstyrt med i våre dager. Jeg hadde registrert det sporadisk tidligere også, men det tok for alvor av nettopp på kurset med Eric Pearl, som jeg har nevnt ovenfor. Det var komplett umulig for meg å få låst opp døren til rommet mitt. Uansett hvor mye jeg prøvde, blinket låsen rødt, og jeg ble nektet adgang. Så hvis jeg ikke klarte å kapre en tilfeldig forbipasserende gjest, eller en stuepike som befant seg i nærheten, måtte den stakkars betjeningen i resepsjonen opp i etasjene for å hjelpe meg hver gang jeg skulle inn på rommet. Og når andre enn meg overtok nøkkelt kortet, blinket naturligvis låsen grønt ved første forsøk hver gang. Jeg syntes **ikke** det var morsomt overhodet.

Bedre ble det ikke da heisene på hotellet nektet å ha noe med meg å gjøre. Så snart jeg nærmet meg en heis, begynte dørene å slå, - opp og igjen, opp og igjen -, og de roet seg ikke før jeg var minst 3 meter unna. Det ble med andre ord mye trim på meg den helga. Men heldigvis bodde jeg bare i 3. etasje. Senere har jeg opplevd dette flere ganger, *og har registrert at det spesielt skjer når jeg er opptatt av og tenker på spirituelle ting*. Når jeg befinner meg i hverdagsmodus, fungerer heisene også normalt, heldigvis. Men nøkkelt kortene har fortsatt å være et evig problem, så jeg er overlykkelig når jeg kommer til et hotell med gammeldagse nøkler. Det gjør min tilværelse så mye enklere.

Må nesten ta med hva som skjedde da vi skulle sjekke ut fra hotellet etter denne kurshelgen også. Da jeg og tre andre kom til skranken for å gjøre opp for oss, krasjet alt det elektroniske utstyret, inkludert betalingsterminalen, så betjeningen måtte gå over til det gode, gamle penn og papir-systemet. Jeg må innrømme, at etter resten av helgens opplevelser, tenkte jeg mitt, selv om jeg ikke sa noe.

neste kapittel er om dette tema

Drømmer og forvarsler.

Jeg vet at jeg har hatt forvarsler om ting som skulle skje opp gjennom hele livet, helt fra jeg var ganske liten, men det har stort sett dreid seg om ganske dagligdagse ting, og har ikke vært av den typen jeg har merket meg og husket for ettertiden. Men da jeg kom i tenårene opplevde jeg et par forvarsler av den mer alvorlige typen.

Jeg kom inn i Røde Kors Hjelpekorps på Rjukan da jeg var 16 år. Vi var ofte på turer og øvelser, og en natt drømte jeg at jeg satt i baksetet i en buss som kjørte ut i et bratt og farlig parti av vegen og falt et godt stykke nedover før den stoppet. Jeg fortalte mamma om drømmen, men hun sa at det var vanlig at unge mennesker som fortsatt vokste, hadde slike drømmer. Og jeg slo meg til ro med det.

Et par uker etter startet påsken, og hjelpekorpsset hadde vakt i fjellet for å ta seg av eventuelle skadde skiløpere. En kveld, etter endt vakt, var vi på tur nedover mot Rjukan i buss. Jeg satt i baksetet, for det var det eneste stedet det var ledig, da jeg kom på som sistemann. Og for å komme til det ledige setet, hadde jeg kravlet over et utall ryggsekker og tre digre grønlandshunder som okkuperte midtgangen.

I en sving møtte vi plutselig en svensk bil, som lå i feil kjørebane. (Dette var mens svenskene enda hadde venstrekjøring, og var et evig faremoment på norske veier.) Den møtende bilen tvang oss ut på kanten av veibanen, men det virket som om sjåføren klarte å få kontroll over bussen, da det plutselig kommer enda en svenske rundt svingen i vår kjørebane. Nøyaktig hva som skjedde vet jeg ikke, men i neste øyeblikk hang bussen delvis på siden og vippet på kanten av stupet, med bakparten hengende ut i tomme luften.

Heldigvis gled den ikke over kanten, men ble hengende der på vippen. Det var en del hyling og skrik fra starten av, og de som satt slik til at de kunne bevege seg, stormet framover i bussen. Men lederen vår tok raskt kommandoen og snart var arbeidet i gang med å få bikkjene, bagasjen og oss passasjerer framover i bussen, for å stabilisere den.

Jeg satt innerst i kroken i baksetet, og når jeg så ut av vinduet ved siden av meg, så jeg rett ned i avgrunnen under bussen. Da husket jeg plutselig drømmen jeg hadde hatt, og var et øyeblikk sikker på at bussen ville seile utfor og lande med et brak langt der nede. Men merkelig nok ble den hengende, og alle kom uskadde fra episoden. Så drømmen gikk ikke helt i oppfyllelse, heldigvis.

Den andre episoden som har festet seg i hukommelsen, skjedde ikke så lenge etter at jeg giftet meg. Jeg drømte en natt at jeg sto ved det åpne vinduet i soverommet vårt i andre etasje. Under meg, på grusgangen nede i hagen sto to damer og snakket sammen. De snakket om en eller annen som jeg forsto var død, og jeg hørte den ene si: "Rart at det skulle skje akkurat nå, nå som kongen nettopp er død også."

Neste morgen fortalte jeg mannen min om drømmen. Dette skjedde mens Kong Haakon levde enda, og jeg tolket drømmen dit hen at en i familien min ville dø like etter at Kong Haakon døde. Jeg tenkte først og fremst på min gamle grandtante Bertha, som var alvorlig syk og sengeliggende, og i tillegg var den mest kongetro personen i min familie.

Ikke lenge etter døde Kong Haakon, og bare noen dager senere døde min manns bestefar. Han og hans kone bodde i samme hus som oss, og var det noen som var kongetro, så var det han. De hadde til og med et fotografi av Kong Håkon på veggen i stua.. Men jeg hadde ikke tenkt på han da jeg tolket drømmen min, kanskje først og fremst fordi han var en relativt sprek gammel mann, og dødsfallet hans kom ganske uventet.

Under sammenkomsten etter begravelsen kom jeg til å stå ved det åpne vinduet i rommet vårt i annen etasje. Under meg på grusgangen i hagen sto to av døtrene til den avdøde, og samtalen mellom dem sluttet med nøyaktig de samme ordene jeg hadde hørt i drømmen min.

Jeg må innrømme at jeg syntes det var nifst, og jeg var aldeles ikke glad for å få den typen varsler. Men heldigvis har jeg ikke vært plaget med forvarsler om død videre i livet. Bare de vanlige hintene i form av – gjør det, og ikke det. Og følger jeg hintene, pleier alt å gå bra.

Vardøger.

Vardøger er et fenomen som de fleste mennesker stifter bekjentskap med en eller annen gang i livet. Jeg har opplevd vardøger mange ganger, og første gang jeg bevisst kan minnes det, husker jeg veldig godt.

bilde av Georg Hygens bok om fenomenet.

Dette må ha vært i 1948. Hele familien var flyttet til hytta på Vigfit for sommeren. Vi dro gjerne opp i slutten av juni og vendte ikke tilbake til leiligheten i byen før skolen begynte i midten av august. Men pappa hadde ikke så lang ferie. Han arbeidet på Hydro på den tiden, så han ukependlet. Når arbeidsuka var over, tok han bussen til Fjellstua og syklet videre inn Hjerdalen. Og tidlig mandag morgen syklet han hele veien tilbake til Rjukan. Men tilbake til byen var det mest nedoverbakke hele turen, så det gikk greit.

Så var det en dag midt i uka. Mamma var opptatt med middagen, og Sølvi og jeg satt benket rundt bordet og ventet på at maten skulle bli servert. Jeg kan huske at Hæge enda var så liten at hun tronet ved bordenden i den høye barnestolen sin for å rekke opp. Vi opplevde en varmebølge akkurat da, og døra ut mot setervollen sto på vidt gap for å få litt sirkulasjon i luften. Da hørte jeg plutselig de karakteristiske lydene av at pappa gikk av sykkelen og det skrapende dunket og klemtet i ringeklokka da han lente sykkelen opp mot veggen til vedskjulet. I neste øyeblikk hørte jeg skrittene hans komme rundt hjørnet, og jeg ropte opp om at nå kom pappa. Men da ble det stille, og ingen pappa dukket opp i døra, som jeg ventet at han skulle gjøre.

Mamma hadde ikke hørt noe, og forklarte meg at pappa ikke kom til å komme før om noen dager, for han hadde arbeidet sitt å passe. Men det varte ikke mange minuttene, for vi hadde ikke rukket å avslutte måltidet, så hørte jeg nøyaktig de samme lydene igjen. Og denne gangen hørte alle det, og i neste øyeblikk sto pappa i døra. Det viste seg at det var kommet en pakke til oss i posten, som pappa mistenkte kunne inneholde matvarer, siden den var fra tante

Maien, mormors søster på Romerike. Og med den varmebølgen vi hadde var han redd maten ville bli ødelagt, så han hadde bedt seg fri noen timer for å rekke bussen så vi kunne få pakken snarest mulig. Derfor kom han så uventet på besøk midt i uka.

Her må jeg skyte inn at på den tiden var det fortsatt streng matrasjonering her i landet, mens tante Maien drev en institusjon for mentalt syke og kunne få fatt i matvarer som andre bare kunne drømme om. Derfor var det alltid rene julekvelden når vi fikk pakker derifra. Men siden kjøleskap og frysebokser enda var ukjente begreper i husholdningene på den tiden, gjaldt det å få spist opp innholdet av pakkene forttest mulig.

Mamma fortalte pappa at jeg hadde "hørt" ham komme, og de så unektelig litt rart på meg begge to. Det ble aldri kommentert utover det, i alle fall ikke så jeg hørte det. Men måten de så på meg på, fikk meg faktisk til å tro at jeg hadde gjort noe galt, selv om jeg ikke for mitt bare liv kunne begripe hva.

Jeg opplevde pappas vardøger mange ganger etter dette, men jeg sluttet å si noe om det, for det var tydelig at de voksne ble ille berørt av det. Jeg kan heller ikke huske at jeg opplevde andres vardøger i denne tiden. Det hendte jo at mormor eller tante Bertha, mormors andre søster, kom uanmeldt på besøk til hytta, men det fikk jeg aldri noe varsel om.

Derimot oppdaget jeg, etter at jeg giftet meg med Ragnar, at han hadde et slags vardøger han også. Jeg hørte riktignok aldri at han "kom", men jeg oppdaget etter hvert at jeg "hørte" når han satte seg i bilen og smelte bildøra igjen. Det var smellet av bildøra jeg hørte. Hvis jeg da visste så noenlunde hvor han var, kunne jeg ganske nøyaktig beregne når han ville være hjemme så maten kunne stå på bordet. Noe som var veldig viktig for ham. Og siden det ellers aldri var lett å vite når han ville dukke opp, fant jeg ut at det var en meget praktisk måte han meldte sin ankomst på.

I våre dager, hvor alle drar rundt på mobiltelefoner hele tiden, og kan gi beskjed om når de kommer, er det visst ikke så vanlig å oppleve vardøger lenger. Men før i tiden, da mobilene ikke eksisterte, var det faktisk ganske praktisk til tider.

Tankelesing og tankeoverføring

Alle tror at det å kunne lese andre menneskers tanker er et gode og et fortrinn. Jeg kan bare si at som barn opplevde jeg det som en forbannelse. Jeg kunne lese de fleste mennesker som en åpen bok, og det var slett ikke spesielt hyggelig. Særlig i årene under og like etter krigen, med sterke fronter mellom nazister og jøssinger, var ikke akkurat ærlighet det framherskende trekket mennesker imellom. Alle gikk omkring og var redde for alle, og dekket seg bak høflighet og falsk smiger, hvis de trodde det var noe å oppnå med det. Og min tiltro til voksne mennesker ble ganske frynsete etterhvert, når jeg stadig opplevde at de sa en ting og oftest tenkte det stikk motsatte.

Det resulterte i at jeg ble stadig mer folkesky, for jeg taklet ikke å skulle forholde meg til all falskheten og alle de doble meldingene jeg fanget opp. Og jeg forsto ikke hvordan andre mennesker klarte å holde ut med det. Jeg trodde jo at alle andre også oppfattet det samme som jeg, og det tok meg faktisk mange år å innse at jeg var alene om denne evnen i vår familie. (I alle fall den gangen. Nå har jo datteren min arvet den egenskapen.) Men evnen til å lese andres tanker og følelser, også den nærmeste familiens, fikk meg til å mistro alle. Jeg følte vel spesielt at familien (mamma, pappa, mormor og tante Berta), sviktet meg alle sammen, for det var alltid en masse de tenkte, men ikke sa når de snakket til meg.

Heldigvis lærte jeg smått om senn å stenge av for denne evnen, selv om jeg var utlevert til den gjennom hele barndommen. Men etter et lite uhell da jeg var 15 år, hvor jeg slo bakhodet i en steintrapp, avtok evnene merkbart. Så når jeg både holdt meg mest mulig for meg selv, og bevisst stengte av når jeg var sammen med andre, lærte jeg gradvis å omgås andre mennesker på deres premisser, selv om det først skjedde i godt voksen alder. Men jeg trivdes aldri med det, og både i barndom og tidlig ungdom ble forholdet til andre mennesker ødelagt av denne evnen. I mange år følte jeg den som en så stor belastning at jeg helst ville stenge den av fullstendig, men heldigvis klarte jeg det ikke helt. Den har stadig dukket opp gjennom hele livet, når jeg har glemt å “stenge av”. Men nå har jeg endelig lært å ta den i bruk når det er behov for det, og ellers bruke “av-knappen” i det daglige.

Allikevel har det ikke vært bare ille å kunne lese andres tanker. Det har vært mange morsomme kvelder når vi har spilt kort for eksempel, hvor denne evnen har vært god å ha. At den også av og til kunne få Ragnar, (og senere også Carl, som jeg var sammen med en periode), til å “gå av skaftet” av frustrasjon over stadig å tape i kortspill, ble etterhvert litt av en bonus, siden de begge hatet å tape. De forsto aldri hva grunnen var, og trodde bare jeg hadde en helt utrolig flaks. Men det hendte faktisk også at jeg lot dem vinne, ved å spille helt på tvers av hva jeg visste, bare for å bevare husfreden.

Jeg husker forresten spesielt en episode i forbindelse med kortspill, som egentlig ikke har noe med tankeoverføring å gjøre, men mer med klarsyn. Men jeg tar den med her allikevel. Carl og jeg hadde sittet og spilt kort en kveld, men var gått lei og hadde lagt kortstokken til side. Plutselig fikk jeg en impuls. Jeg skjøv stokken over mot Carl og sa: “Hvis du trekker et kort fra den stokken nå, så

kommer du til å trekke spar åtte.” Han så på meg som om jeg skulle være mindre begavet, men trakk allikevel et kort fra et sted nede i bunken. Da han holdt det opp ble han blek. Det

var nemlig spar åtte. Han ble naturligvis i fyr og flamme og ville at jeg skulle gjenta det, men det klarte jeg ikke. Men da vi gikk over til at han trakk et kort av gangen og så konsentrerte seg om hvert kort, kunne jeg lese hva han hadde trukket uten vanskeligheter. Så det siste var helt klart tankeoverføring.

Det var forresten ikke bare menneskenes tanker jeg fanget opp. Dyra kunne også sende tanker til meg. Det erfarte jeg mange ganger mens vi bodde på gården i Saltdal, og de somrene jeg gjette som ungjente. Men dyra sendte vanligvis ikke beskjeder annet enn når de trengte hjelp, fordi noe var galt fatt. Dessuten opplevde jeg det de sendte helt forskjellig fra det jeg oppfanget fra mennesker. Dyra sendte følelser og ikke klare meldinger.

Men ellers kan det å overføre tanker også gå andre veien. At både Heidi og jeg kan få andre til å ringe oss, hvis vi tenker hardt nok på dem, er ikke noe nytt. Tvert imot vet jeg at vi har benyttet oss av det helt bevisst mange ganger. Et morsomt eksempel på denne typen tankestyring har jeg lyst til å ta med. Det var to venninner på besøk hos meg, og samtalen kom inn på et kurs jeg hadde meldt meg på. De fant ut at de også ville være med på dette kurset, og vi forsøkte å komme i kontakt med min kontaktperson for påmelding, Grete. Vi ringte henne både hjemme og på jobb, uten å få kontakt, og mine to besøkende var ganske lei seg siden fristen for påmelding til kurset gikk ut denne dagen. Jeg trøstet dem med at dette ville ordne seg. Jeg satte meg ned og visualiserte ansiktet til Grete og ba henne ringe meg. To minutter etter ringte telefonen, og da jeg løftet av røret sa jeg, "Hei Grete", før vedkommende i andre enden hadde rukket å si noe. Naturligvis var det Grete, men jentene så ganske himmelfalne ut. (Og de kom med på kurset.) Så dette kan være en ganske nyttig evne å ha. Om ikke annet, så sparer man en del på telefonregningen når en kan få andre til å ringe seg, i stedet for at en selv må ringe.

I jobbsituasjoner hvor man har med andre mennesker å gjøre, har det til tider også vært utrolig praktisk å ha denne evnen til å lese andre menneskers tanker. Det hender jo at det er ganske avgjørende at man klarer å skille mellom løgn og sannhet. Og det samme gjelder når man er i et forhold. Jeg er forresten overbevist om at alle mennesker har denne evnen. Det gjelder bare at de tar den i bruk.

En gang opplevde jeg faktisk at tankeoverføring reddet liv. Jeg var på besøk hos min datter og hennes familie i Årdal. En ettermiddag hadde jeg kontakt med min mor på telefon. Hun bodde alene på Rjukan, og det var meningen jeg skulle reise videre til henne etter besøket på Vestlandet. Mens vi snakket i telefonen, fikk jeg en følelse av at det var et eller annet i veien med mamma. Men da jeg spurte, forsikret hun meg om at hun hadde det helt fint. Hun var bare litt forkjølet, men det var ikke noe å bry seg om.

Allikevel ville ikke uroen jeg følte gi seg, og utover kvelden ble den bare sterkere og sterkere. Meningen var at jeg enda skulle være fem dager til hos min datter og familien, men utpå seinkvelden var uroen blitt så sterk, at jeg pakket kofferten og satte meg bak rattet for å kjøre til Rjukan. Jeg tok ikke ytterligere kontakt med mamma, for jeg syntes ikke jeg kunne ringe henne når klokka var passert midnatt. Tross alt var hun en gammel dame, vel passert de 75, og jeg visste at hun gjerne gikk til sengs ved 10-tiden.

Det ble en underlig kjøretur tvers over norgeskartet i nattemørket. Jeg følte meg jaget av noe jeg ikke kunne forklare, og kjørte så raskt jeg overhodet våget, og sendte mer enn en bønn til hjelperne mine om å gi meg hjelp til å holde bilen på veien. Jeg brøt fartsgrensen så det holdt mer enn en gang, så turen gikk unna på rekordtid. Og litt over klokken fire på natten

kunne jeg låse meg inn i mammas leilighet. Etter å ha satt fra meg bagasjen, listet jeg meg forsiktig inn på mammas soverom for å se til henne, for å forsikre meg om at hun hadde det bra.

Men der fant jeg henne i feberørske og badet i svette, og det var umulig å få kontakt med henne. Da jeg omsider klarte å få tilkalt en lege utpå morgensiden, viste det seg at hun hadde dobbeltsidig lungebetennelse, og at hun høyst sannsynlig ikke ville ha overlevd dagen uten medisinsk behandling. Noe som neppe ville blitt oppdaget i tide om ikke tankene hennes hadde tilkalt meg. Mamma fortalte senere, at da det gikk opp for henne hvor syk hun egentlig var, hadde hun tenkt intenst på meg. Og det var tydelig at tankene hennes nådde fram.

Et annet, og virkelig morsomt eksempel på tankeoverføring, må jeg også ta med. Dette skjedde i begynnelsen av januar, og jeg hadde vært innom en leketøysforretning. Der fant jeg et artig dukkehus, som hadde kostet en liten formue, men som nå var nedsatt på januarsalget til en ganske akseptabel pris. Jeg slo til, og tenkte at det var en flott fødselsdagspresang til Linn, mitt yngste barnebarn. Hun hadde riktignok ikke bursdag igjen før i august, så dukkehuset fikk bare stå lagret i mellomtiden.

Senere samme dag kom en god venninne på besøk, og som den stolte mormor jeg var, pakket jeg opp dukkehuset og viste det fram. Det ble behørig beundret, og min venninne ville vite når Linn skulle få det. Jeg fortalte at det egentlig var ment som fødselsdagspresang i august, men at jeg var litt i tvil om jeg ville klare å vente så lenge, siden jeg allerede verket etter å se ansiktet på jenta når hun åpnet pakken. Så det ender vel med at jeg gir henne det nå, sa jeg, før dukkehuset ble pent pakket inn igjen, og kaffen ble servert.

Da ringte telefonene, og i andre enden var min datter. Og samtalen startet som følger: «Du mamma, nå må du forklare meg noe. Linn er helt i hundre her og hopper rundt på gulvet, mens hun påstår at du har kjøpt et dukkehus til henne, som hun skal få NÅ.» Det er ikke ofte jeg er målløs, men da var jeg det. Noe som kanskje ikke var så rart. Og Linn fikk naturligvis dukkehuset sitt et par dager senere, da jeg var på besøk hos dem.

Faktisk hadde både Heidi og jeg glemt hele episoden i årenes løp, men den hadde gjort dypt inntrykk på min venninne. Så hun minnet meg på den, og er den direkte foranledningen til at historien kom med i denne sammenhengen.

Smått og stort.

Det sies at vi alle har hjelpere, som griper inn i situasjoner hvor det ikke er meningen at vi skal skade oss, eller få problemer på andre måter. Selv opplever jeg en utrolig trygghet ved å vite at de er der for meg. Men det skulle et par tankevekkende opplevelser til, før jeg innså at de alltid er rundt meg, klare til å gripe inn om det er fare på ferde. Begge gangene dreide det

seg om fall, som kunne fått alvorlige konsekvenser.

Første gangen var i Marokko. Jeg hadde en ukes ferie i Agadir, og en dag været ikke fristet til bading, bestemte jeg meg for å ta en tur i Fugleparken. (bilde t.v.) Den ligger nede i en kløft, og det fører en lang steintrapp fra gateplanet og ned til inngangen til parken. Jeg kom travende i

god fart, og på det øverste trinnet i trappen snublet jeg og gikk hodestups utfor. Ifølge de som var vitne til episoden, slo jeg salto i luften, før det virket som om farten stoppet opp og jeg svedde mot bakken i langsom kino.

Jeg landet flere meter nede i trappen, og etter en slik luftseilas, med etterfølgende landing i ei steintrapp, burde jeg minst ha slått meg halvt i hjel. Men det utrolige var at jeg kunne reise meg uten problemer. Jeg hadde fått et lite overfladisk skrubbsår på det kneet som først traff den grove overflaten i trappen, men ellers var jeg like hel. Så jeg kunne børste støvet av tøyet og rusle videre, til tilstrømmende skuelystnes store forundring.

Her er også en steintrapp i denne parken – men den Berit falt i var vist lenger

Andre gangen hadde jeg vært på sopptur med to venninner. Kurvene var fulle, og vi var på vei hjemover. Stien snodde seg nedover åsen, og et parti var stupbratt. Der heftet plutselig en løs ende av skolissa mi seg opp i en kvist, og i neste sekund svedde jeg formelig hodestups ut over skrenten. De to andre var et lite stykke nedenfor meg på stien, og hadde stoppet opp for å vente på meg. Derfor så de alt som hendte. Som sagt, jeg mistet balansen og stupte utfor. Det var et langt fall, så jeg var forberedt på et særdeles ublidt møte med bakken. Stor var min forundring da jeg landet lett som ei fjær

De to andres første reaksjon var naturligvis å komme til unnsetning, men jeg var jo like hel. Jeg hadde bare klart å snu soppkurven opp ned under luftseilasen, men det meste lå samlet i en fin haug rett ved siden av meg. Mens de hjalp meg å skuffe soppen opp i kurven igjen, var det at en av dem utbrøt: **”Det er første gangen i mitt liv, at jeg har sett noen som har ramla i sakte kino. Det så ut som om noen holdt deg og senket deg forsiktig ned på bakken”**. Det var nettopp den følelsen jeg også hadde hatt, men jeg kommenterte det ikke. Jeg kunne så allikevel ikke gi noen fornuftig forklaring på det som hadde skjedd.

Men slike episoder har lært meg at det er noen eller noe som passer på meg. Noe jeg er evig takknemlig for.

En annen merkelig hendelse, men i en litt annen gate, skjedde meg på et kurs jeg var på. Vi var en hel gjeng samlet på kurs på Brøttum, like syd for Lillehammer. Det finnes ikke noe hotell der, så vi hadde leid oss campinghytter, hvor vi bodde fire og fire. Matlagingen for hele gruppen gikk på omgang, og denne aktuelle dagen var det min tur til å lage middag. Kjøkkenet i campinghytta var ikke stort, så vi måtte tenke praktisk når åtte personer skulle mettes. Og valget falt på fiskesuppe. Kanskje ikke det mest spennende alternativet, men en kjapp tur på nærmeste landhandleri, hvor ekstra fisk, grønnsaker og masse fløte ble innkjøpt, borget for at suppa ikke ville bli så gal allikevel.

Middagen var ferdig. Suppa småputret, og jeg var i ferd med å øse opp den kokende og feite suppa i dype papp tallerker. Plutselig brettet den ene tallerkenen seg sammen, og tømte sitt skåldhete innhold ut over handa mi. Det gjorde ulidelig vondt, så jeg hylte til, og de andre oppfattet hva som hadde skjedd. Det ble full oppstandelse, og jeg hørte de ropte seg imellom; ”Prøv å få fatt i noe is.” ”Kan noen løpe og hente kaldt vann.” ”Har noen Aloe Vera-salve med?” osv. De kaklet i munnen på hverandre og laget et forferdelig styr.

Brått forsvant bråket deres. Jeg hørte dem fortsatt, men som om de var langt borte. Og inne i hodet mitt hørte jeg en rolig stemme: ”Slapp av! Dette ordner seg. Hold på hånden.” Jeg sank ned på en krakk, mens jeg holdt rundt den forbrente og knallrøde hånden, og der ble jeg sittende noen minutter. Langsomt kom de andres stemmer tilbake igjen, og jeg registrerte at hånden ikke gjorde vondt lenger overhodet. Og da jeg fjernet den beskyttende hånden, og så ned på den, fantes det ikke lenger noe spor av brannskade. Begge hendene var nøyaktig like i farge, som om ingen ting skulle ha skjedd. Først litt senere registrerte jeg at jeg var litt øm under den brede gullringen min, og da jeg tok av meg den, var huden litt rød og sår der ringen hadde dekket den. Metallet hadde vel holdt lenger på varmen, går jeg ut fra.

Hvem var det som hjalp meg den gangen? Det har jeg mine egne teorier om. Vi hadde, som en del av kurset, vært på et besøk i Marcello Haugens kapell på Svarga samme formiddag, og der hadde jeg virkelig følt at jeg fikk kontakt med den kjente healeren. Stemmen som snakket til meg da jeg brant meg, var en mannsstemme, og jeg er ganske sikker på at det var Marcello Haugen som hjalp meg fra den andre siden da. ([mer om ham.](#))

Sri Swamiti.

Jeg har aldri vært noen tilhenger av at folk dyrker guruer. Derfor har jeg heller aldri oppsøkt noen slike. Men et år kom det en meget kjent indisk guru, Sri Swamiti, til Oslo. Ikke for å verve tilhengere, men for å holde konsert i Oslo Konserthus. Han var nemlig også en anerkjent komponist og musiker i India, og kom til Oslo med hele sitt ensemble.

([link søk på musikken hans](#))

Flere av mine bekjente skulle dra på konserten, og jeg bestemte meg for å bli med. Det er alltid artig å oppleve noe nytt og annerledes. Og det ble en meget spesiell kveld, siden konsertsalen i alt vesentlig var fylt av festkledte indiske familier. I foajeen var det rigget opp en stand, hvor man kunne kjøpe musikken på cd-er, diverse småting som gurun hadde velsignet, samt blomster. Vi ble fortalt at det var vanlig i India at man kjøpte blomster og ga til musikerne etter konserten. Overskuddet fra blomstersalget var en del av musikernes inntekter, og jeg så at de indiske tilhørerne kjøpte store buketter. Selv nøyde jeg meg med en enkel rose.

Konserten var en opplevelse, for selv om klangfargen i verkene var utpreget indisk, var musikken av en kvalitet som virkelig berørte meg på et dypt sjelelig plan, så jeg var lykkelig over at jeg hadde tatt turen. I en pause gikk gurun ned fra senen og spaserte foran tilhørerne på forreste rad. Og selv om alle var bedt innstendig om å avstå fra fotografering, var det naturligvis en del som ikke klarte å dy seg, så blitzene lynte i ett sett. **Da var det jeg opplevde å se at mannen rett og slett ble usynlig.** Det virker helt usannsynlig, jeg vet det, og jeg hadde heller ikke trodd det, om jeg ikke hadde sett det med mine egne øyne. Så jeg skal tilgi de som tror jeg fantaserer.

Etter konserten satte gurun seg i lothus-stilling ca. en meter fra senekanten. Akkurat utenfor tilhengerens fysiske rekkevidde. Der ble han sittende urørlig som en budda-statue, mens tilhengerne hans la blomster foran ham og hilste ham på tradisjonelt vis. Noen kastet seg til og med ned på gulvet og krøp fram mot senekanten, og jeg så også at enkelte forsøkte å strekke seg innover i et forsøk på å kunne berøre guruens klær. Hundrevis av mennesker passerte forbi ham, og han satt fortsatt like ubevegelig, med blikket festet på noe langt borte over hodene på menneskene som stimlet foran ham.

Så var det min tur til å avlevere min enkle rose. Da ble Sri Swamiti plutselig nærværende. Han satte øynene i meg, skakket skjelmsk på hodet og smilte strålende, før han kom med en lang, og for meg fullstendig uforståelig, uttalelse. Det eneste jeg oppfattet og gjenkjente var ordet Kamuara. Et navn som var kanalisert ned til meg noen måneder tidligere av en dame jeg kjenner. Så løftet han den ene hånden og velsignet meg, og energibølgen som traff meg var så sterk at den drev meg to skritt bakover, og jeg ble fylt av en gledesfølelse som var helt utrolig.

Nye mennesker trengte seg fram, og Sri Swamiti ble igjen fjern i blikket og lukket seg inn i sin budda-positur. Mens jeg formelig danset ut av lokalet, og nærmest svedde av glede hele veien hjem.

Konserten var på en lørdag, og mandag morgen gjorde jeg meg klar for en ny uke på jobben. Jeg sto i dusjen med håret fullt av shampo, da jeg plutselig ble var en bevegelse. Jeg snudde meg, og der, med hele overkroppen over kanten på dusjkabinettet, svedde Sri Swamiti, mens han smilte strålende til meg. Sjokket jeg følte var ganske massivt, og pussig nok var min første reaksjon: ”Herremin, jeg er jo naken”, så jeg gjorde som alle kvinner gjør i en slik situasjon, prøvde febrilsk å dekke meg til med armene. Nok en gang løftet Sri Swamiti hånden og velsignet meg, før synet langsomt løste seg opp og forsvant.

Jeg har vanskelig for å beskrive hva som skjedde videre, for ord strekker ikke til. Jeg følte at jeg ble omsluttet av en total og altomfattende kjærlighet. Vannet som rant over meg var også ren kjærlighet, og følelsen var så overveldende at jeg bare sank ned på gulvet i dusjen og ga meg over til tårene. Men det var tårer av glede og lykke. Og da jeg endelig klarte å samle meg til å fortsette med mine egentlige gjøremål, følte jeg meg rensset og renvasket både på kropp og sjel. Og i ettertid kan jeg se at opplevelsen fjernet mye gammelt slagg, som jeg har gått og båret på opp gjennom årene.

Allikevel har jeg ikke følt noe behov for å valfarte til Sri Swamitis Ashram i India, slik som en del andre av mine bekjente har gjort. Det var liksom ikke nødvendig. Det som skulle gjøres var gjort. Men jeg føler meg utrolig privilegert, som fikk oppleve det jeg gjorde. Noe jeg har forstått ikke blir så mange til del.

Å stoppe blod.

Kunsten å stoppe eller stille blod har vært kjent i århundrer. Men det er gjerne noe vi forbinder med naturfolkene sjamaner, selv om jeg har forstått at det er blitt praktisert av nordmenn også, spesielt i vår nordligste landsdel. Men kunsten har vært omgitt av masse mystikk og ritualer helt opp til våre dager. Det sies at man må lære det av noen, gjerne et eldre familiemedlem som behersker kunsten, og samtidig lære spesifikke bønner og ritualer som følger med, for at det skal fungere. Slik blir det i alle fall fremstilt overfor oss utenforstående.

Selv har jeg aldri hatt noe forhold til det å stoppe blod, bortsett fra at jeg, som sikkert de fleste andre, instinktivt pleide å legge handa mi over eventuelle sår og rifter jeg fikk, som blødde. Og om jeg ikke akkurat registrerte at det hjalp noe særlig, føltes det allikevel beskyttende å dekke til den skadde delen av huden.

Et av barnebarna mine, Torhild, var mye på besøk hos meg en periode, før hun ble skikkelig tenåring og andre interesser tok over. En dag vi ikke hadde noe spesielt fore, bestemte vi oss for å besøke det Buddhistiske tempelet på Kurland i Lørenskog. Der ble vi tatt i mot av en søt liten nonne, som viste oss rundt. Hun snakket dårlig norsk, så vi forsto ikke så mye av det hun forsøkte å formidle, men vi nøt atmosfæren og den vakre utsmykningen.

Vår lille følgesvenn unnskyldte seg, forlot oss et par minutter, og da hun kom tilbake la jeg merke til at hun hadde skåret seg i foten. Hun gikk barbert, og hadde tydelig ikke selv registrert kuttet, som blødde voldsomt. Det var en vei av blod der hun hadde gått, og da hun stoppet ved siden av oss, dannet det seg øyeblikkelig en dam av blod rundt foten.

Torhild oppdaget blodet samtidig med meg, og rygget unna med forskrekkelse malt over hele ansiktet. Og en naturlig reaksjon fra min side ville vel vært å gjøre det samme. Men noe stoppet meg, og før jeg egentlig forsto hva jeg gjorde, oppdaget jeg at jeg satt på huk med begge hendene samlet som en skål over den skadde foten. Jeg berørte den ikke, men jeg kunne kjenne den velkjente kriblingen og prikkingen i hendene, som fortalte meg at noe skjedde.

Hvorfor jeg reagerte som jeg gjorde, aner jeg ikke den dag i dag. Som sagt hadde jeg overhodet ikke noe forhold til å stoppe blod. Det var noe jeg bare hadde hørt og lest om. Så det mest nærliggende er vel at jeg ble styrt av krefter utenfor meg selv. Men uansett årsak, underet skjedde! Da jeg fjernet hendene etter et lite minutt, var blodstrømmen stoppet og det stygge kuttet hadde lukket seg og syntes bare som en rød stripe i huden.

Fotens eier, den lille nonnen, stirret med store øyne fra meg til det nesten usynlige såret og videre til dammen av blod rundt foten hennes og til veien av blodige fotspor hun hadde laget. Hun stotret fram noe jeg tolket som en takk, før hun løp av gårde etter noe å vaske vekk alt blodet på gulvet med. Og da det var gjort, grep hun fatt i hånden min og dro meg med inn i et tilstøtende rom, hvor en hylle på veggen var fylt av forskjellige Buddha-statuetter. Der ba hun meg velge den jeg likte best. Jeg protesterte, for jeg følte det ville være galt å ta i mot en gave for å gjøre - nærmest ingen ting. Men hun insisterte, og jeg plukket meg til slutt ut en liten forgylt hvilende Buddha. Eller Buddha-nirvana, som hun kalte den. Den er blitt en kjær eiendel, og har sin faste plass på alteret mitt.

Men det merkeligste ved hele episoden, var vel det faktum at jeg i ettertid overhodet ikke var forbauset over det som skjedde og hva jeg hadde gjort. ***Tvert imot hadde jeg en følelse av at det ikke var jeg som hadde gjort det overhodet, at det var andre krefter som sto bak, og at jeg bare ble brukt som et verktøy.*** Men jeg er dypt takknemlig over å få lov til å bli brukt på den måten, og ønsker at "de", hvem de nå er, vil bruke meg mer, og ikke la slikt bare bli enkeltepisoder.

En annen dimensjon?

Å havne i en annen dimensjon er ikke alle forunt. Jeg skulle bare ønske det hadde vart mye lenger enn det gjorde, for nysgjerrigheten min ble langt fra tilfredsstillet.

Det var en ganske alminnelig formiddag for en del år siden. (År 2001) Jeg hadde puslet med forskjellig husarbeid en stund, og var akkurat ferdig med å legge tøy på plass i et skap på soverommet. Jeg satte meg ned på fotenden av senga for å rydde litt i skoskapet, og da det var gjort slengte jeg meg bakover for å strekke ryggen og ble liggende i senga med beina på gulvet.

I samme øyeblikk, og som en del av bevegelsen, var det som om senga åpnet seg under meg og jeg følte at jeg sank tvers gjennom den. Det var som om jeg var i fritt fall i noen sekunder, ut fra den sugende følelsen i kroppen. Men suget og følelsen av å falle ga seg, uten at jeg opplevde noen bråstopp. Jeg trodde fortsatt jeg lå på senga, og at jeg bare hadde hatt et lite illebefinnende. Men da jeg så meg omkring, var jeg i en helt annen verden. Senga var borte, og underlaget under meg var dekket av et tykt lag tørr dypbrun mose, som jeg klappet forsiktig over med hendene. Jeg lå fortsatt på ryggen, som jeg hadde gjort på senga, og himmelen over meg var skyfri og klar, men lysende grønn. Den hadde en nyanse som fikk meg til å tenke på en lys grønn neonreklame. Det skinte en sol på himmelen over meg, men den var sterkt ceriss-rosa, og lyset var ikke på langt nær så intenst som fra vår sol. Det virket nesten ullent, og jeg fikk ikke vondt i øynene, selv om jeg så rett på den et øyeblikk. Og selv om sola sto høyt på himmelen, var lyset som omga meg svakt, omtrent som når vår sol er i ferd med å forsvinne under horisonten. Allikevel var det ingen skygge på bakken ved siden av meg, så jeg fikk følelsen av at det måtte være nok en sol på himmelen bak meg, selv om jeg ikke så den.

Jeg lå tydelig på en vid slette, for et stykke borte kunne jeg se en lys gråbrun fjellkjede med utrolig bratte sider. Det kunne virke som om det var kanten av et platå, for linjen mot himmelen var relativt jevn. Landskapet, eller det lille jeg så av det fra min posisjon, virket tørt og ugjestmildt. Jeg skulle akkurat til å sette meg opp for å ta et nærmere overblikk over omgivelsene, se etter hva som var bak meg og hva som egentlig var mellom meg og fjellkjeden i det fjerne. Da ringte telefonen, og den skarpe lyden brakte meg bums tilbake i mitt eget soveværelse.

Jeg husker ikke hvem det var som ringte den gangen, og det samme kan det være. Men jeg følte meg utrolig snytt. Jeg skulle så gjerne sett meg omkring. Og i dagene som fulgte håpet jeg inderlig at opplevelsen ville gjenta seg, så jeg kunne få se mer. Men det skjedde aldri. Og nå har jeg avfunnet meg med at det var en engangsopplevelse.

Men hva var det egentlig som skjedde. Jeg vet at jeg ikke sov og drømte. Jeg var spill våken hele tiden. Og den eneste logiske forklaringen jeg har kunnet finne, selv om den er aldri så ulogisk, er at jeg for en liten stund var over i en annen dimensjon. Uansett, det var utrolig spennende, og jeg kan mer enn gjerne tenke meg en tur tilbake dit, hvor det nå enn var.

Energier.

At alle ting, både levende og døde, utstråler svake energier, er noe vitenskapen etter hvert har fastslått som fakta. Det henger sammen med den stadige bevegelsen i de forskjellige delene av molekylene og atomene all materie er bygget opp av. All bevegelse skaper friksjon, som igjen skaper elektromagnetisme, som følsomme apparater eller ditto mennesker kan registrere. At gjenstander og steder også kan lagre energiavtrykk fra levende vesener og hendelser, er ikke så akseptert enda. Men at vitenskapen etter hvert vil finne ut og bekrefte dette også, er jeg ikke i tvil om.

Jeg husker veldig godt første gang jeg virkelig kom i kontakt med slike lagrede energier. Det var under en tur til Lübeck tidlig på 1980-tallet. Den gamle Hansa-staden er utrolig spennende, siden den er en av de tyske byene som unngikk bombing under siste verdenskrig, og derfor har bevart mye av den virkelig gamle bebyggelsen. Den indre, og eldste, bykjernen er omgitt av en ringmur, som i forgangne tider fungerte som forsvarsverk mot angripere. Nå er vaktårnet, Holsteiner Tor, som omslutter hovedinnfartsåren til den gamle bydelen, gjort om til museum som tar for seg byens tusenårige historie. (Bildet under t.v)

Dit dro jeg, og det var interessant å rusle rundt i tårnets forskjellige etasjer og studere alt det rare som var utstilt. Til slutt endte rundturen opp i kjelleren. I et av de innerste rommene der var det utstilt en rekke gamle torturredskaper, og guiden fortalte at rommet hadde fungert som fangehull i tidligere tider. Det var en utrolig tung og ubehagelig atmosfære i rommet, og da jeg følte meg svimmel et øyeblikk, kom jeg til å ta på en av de utstilte tortur-gjenstandene for å støtte meg. I det samme slo energiene fra gjenstanden sammen rundt meg. Hodet føltes som om det skulle eksplodere, hjertet hamret, magen knøt seg og jeg var så kvalm at jeg var redd jeg skulle kaste opp foran de andre, samtidig som skrekken jeg følte nærmest gjorde meg sanseløs. Alt kom som kastet på meg i løpet av et sekund. Heldigvis reagerte en av de andre deltagerne i omvisningen, grep fatt i meg og fikk geleidet meg ut i frisk luft i full fart. I neste øyeblikk var alle symptomer borte, og jeg var mitt gamle jeg igjen, om enn nokså rystet over opplevelsen.

Det hele var unektelig ganske skremmende og ikke så lite underlig. Men jeg slo meg til ro med at jeg hadde hatt et slags illebefinnende, selv om det var litt merkelig at det forsvant så kjapt. Det skulle enda gå noen år før jeg forsto at jeg har evnen til å lese energier fra steder og gjenstander, og at jeg hadde plukket opp tidligere ofres følelser fra torturapparatet jeg tok på og veggene i rommet jeg hadde besøkt.

Et par år senere hadde jeg en lignende, om ikke fullt så skremmende, opplevelse på Gozo. (bilde t.v) En liten nabøy til Malta. Jeg hadde blitt med på en utflukt til den gamle tempelruinen Ggantija. Et imponerende 7000 år gammelt tempelkompleks, bygget av enorme megalittblokker. Den svenske guiden loset oss rundt, og skravlet i vei om hva tempelet hadde vært brukt til og hvordan det hadde fungert den gangen det var i bruk. Hun var ganske enerverende å høre på, for som guider flest,

hadde hun lært seg en lekse på rams, som hun nå lirket ut av seg, uten å ha den fjerneste peiling på hva hun egentlig snakket om. Og at hun ikke hadde begrep om hva som egentlig hadde foregått på stedet, forsto jeg da jeg uforvarende kom til å lene meg mot den massive steinveggen. *I neste øyeblikk ble guidens stemme fjern, og en rekke bilder flimret i rasende fart foran øynene mine. Jeg "så" mennesker inne i tempelet.* De satt på huk langs veggene, mens det tydelig foregikk en seremoni ved alteret. Et par brennende fakler stukket inn i veggene lyste opp scenen, og det flakkende lyset danset over de fremmedartede klesdraktene og ble reflektert i øynene til deltakerne.

Jeg var så sjokkert over opplevelsen, at jeg ikke rakk å ta inn alle detaljene i bildene jeg så før visjonen var over. Men det jeg hadde fått med meg, var nok til at jeg følte en intens trang til å be den unge guiden slutte med tullpreket sitt. Det hun fortalte var definitivt feil, for det var aldeles ikke slik det hadde foregått. Men det sa jeg naturligvis ikke. Tvert imot fant jeg det best å gå litt vekk fra resten av gruppen, for å få litt orden på tankene. Hva var det egentlig som hadde skjedd med meg? Var jeg i ferd med å bli litt smårar? Å plutselig få glimt fra hendelser mange tusen år tilbake i tid, skremte meg faktisk. Her må det skytes inn at dette var første gang jeg opplevde å "se" på den måten. Senere har det skjedd en rekke ganger, og jeg er blitt fortrolig med fenomenet. Men jeg må innrømme at denne første gangen på Gozo ble jeg virkelig skremt, og veldig bekymret for min mentale helse. Jeg forsto ikke at det var de lagrede energiene i de gamle tempelveggene jeg hadde tatt inn, og at det var de som skapte bildene i hodet mitt, som om jeg skulle lest fra sidene i en bok.

Sammenligningen er faktisk ikke så gal som den kan høres ut i første omgang. Bøkene formidler ord og bilder, som er lagret mellom permene. De er et resultat av forfatterens tanker og følelser mens boka ble skrevet. De lagrede energiene i gamle steder og gjenstander, formilder bilder og følelser lagret gjennom tidene, som om stedet eller gjenstanden skulle ha skrevet dagbok om sine opplevelser. En dagbok vi mennesker kan lære å lese, omtrent på linje med å lese vanlige bøker. Men da jeg sto der i tempelruinen Ggantija, forsto jeg ikke at det var det som skjedde. Først mange år senere, på et kurs som ble kalt "Alt er energi", lærte og forsto jeg at alle har evnen til å lese energier i større eller mindre grad. Og der lærte jeg også å bruke denne evnen mer aktivt.

Jeg husker godt min forbløffelse, da jeg første gang fikk en personlig gjenstand i hendene fra en av de andre kursdeltakerne, og plutselig kunne "se" stua hennes og beskrive den i detalj. Og etter flere tilsvarende og like vellykkede forsøk med gjenstander fra andre, for meg helt ukjente kursdeltakere, ble det faktisk ganske morsomt. Det er jo alltid spennende å oppdage evner hos seg selv, som man i utgangspunktet ikke ante at man hadde.

Men i vår moderne verden er det ikke mye å bruke en slik evne til, så den lå mer eller mindre i dvale, til jeg en dag ble oppringt fra en lærer i den videregående skolen et av barnebarna gikk på. Hun fortalte at de i psykologifaget også skulle ha en time med parapsykologi, og at barnebarnet mitt hadde foreslått at jeg kunne komme og fortelle om det. Eller, for å sitere henne direkte: "Da jeg spurte klassen om noen av dem kjente til noen som kunne komme og holde et foredrag over dette emnet, spratt barnebarnet ditt opp og sa at det kunne helt sikkert mormoren hans gjøre, for hun er heks."

Men oppgaven hørtes morsom ut, så jeg sa ja. Jeg forberedte et lite foredrag, men tenkte at det ville bli mye morsommere for ungdommene med en praktisk demonstrasjon. Så da dagen kom, og foredragsbiten var unnagjort, ba jeg om å få låne smykker eller andre gjenstander de hadde gått med en stund, og i neste øyeblikk hadde jeg en liten haug av ringer, armbånd og

briller på kateteret foran meg. Jeg ”leste” dem i tur og orden, uten å gå inn på noe privat. Men jeg fortalte dem hva jeg ”så” av rommene deres. Fargene på gardiner, sengetøy og vegger, hvor skrivepulten og senga var plassert i forhold til hverandre, og hva jeg ellers fanget opp. Om de bodde i blokkleilighet eller enebolig for eksempel, og hvordan utsikten fra vinduet i rommet deres var. Og det var tydelig at ungdommene var imponerte. Så fikk jeg en ring i hendene, og begynte å beskrive hva jeg ”så” fra den. Men eieren, ei mørkhåret jente, ristet energisk på hodet til alt jeg sa. Her var det noe rart ute og gikk, så jeg sa: ”Ok. Jeg skal se om jeg kan finne noe helt spesielt i dette rommet, som du kanskje gjenkjenner.”

Jeg søkte rundt, og fikk ”se” en hvit keramikksvane med en grop i ryggen, hvor man kunne oppbevare småting. Jeg beskrev den, og da gikk det et forklarelsens lys over ansiktet til jenta, og hun utbrøt: ”Å, ja, naturligvis! Det du beskriver er jo rommet til kjæresten min, og jeg fikk denne ringen av han i forrige uke.”

Det var tydelig at min opptreden hadde vært populær, for året etter ble jeg invitert tilbake for å gjenta den for et nytt klassetrinn. Det var læreren fra året før som inviterte meg, men da jeg møtte opp til timen, var det en

annen lærer til stede, en meget skeptisk mann. Noe han ikke unnlot å gi uttrykk for. Men da jeg, uten engang å være i nærheten av ham, og uten å ha en gjenstand fra ham å ”lese”, kunne fortelle ham at han hadde to små lyshårede barn og hvordan de så ut, virket det som om han ble litt mindre skråsikker.

Ryktet om denne rare damen spredte seg, og en vakker dag fikk jeg telefon fra den videregående skolen i nabokommunen. De ville også gjerne ha en time med foredrag og demonstrasjon. Begge de to forrige opplevelsene hadde vært veldig positive, så jeg takket ja. Men det som møtte meg denne gangen, var en klasse hvor temaet tydelig var grundig diskutert i forkant, og dømt nord og ned av læreren. Jeg ble møtt med slengbemerkinger fra noen av elevene, og da jeg var ferdig med foredraget og skulle gå over til den praktiske demonstrasjonen, ble uroen i klassen så voldsom at det var umulig å konsentrere seg, og langt mindre formidle hva jeg eventuelt så. Et par av jentene ba de andre pent om å holde fred, men læreren reagerte ikke overhodet. Så jeg leste smykkene til de to jentene som forsøkte å gjøre tilværelsen levelig for meg, før jeg satte sluttstrek. Det var egentlig en ganske negativ opplevelse, men det var en erfaring som fortalte meg, at når jeg blir møtt med total mistro og latterliggjøring, klarer heller ikke jeg å prestere. Med andre ord, alle energier påvirker hverandre.

En annen erfaring med uvanlige energier, om enn av et helt annet slag, hadde jeg i Glastonbury i England. I boken ”Den niende innsikt” leste jeg for mange år siden om hovedpersonens opplevelse av at skogen rundt ham syntes å lyse, som om den var selvlýsende. Og jeg må innrømme at det var en av passasjene i boka jeg i mitt stille sinn kalte fantasi og eventyr. Det er jo så typisk menneskelig, å avskrive det en ikke selv har erfart.

Mange år senere, satt jeg så en dag i klosterparken i Glastonbury, bilde under, sammen med en gjeng andre kornsirkel-entusiaster. Vi hadde satt av et par dager av turen til å ”gjøre” byen, som er litt av en severdighet, gammel og myteomspunnet som den er. Vi hadde trålet den gamle kirkeruinen i klosterparken, og hadde så slått oss ned i gresset for å hvile litt, like ved steintavlen som markerer Kong Arthurs grav. En av de andre deltakerne hadde med seg

en didgeridoo, og han lente seg mot en trelegg og begynte å spille på instrumentet. Treet han satt lenet mot var tydelig eldgammelt. Den høye sølvgrå stammen endte opp i en pjuškete krone med mange døde greiner, men den hadde fortsatt bladverk på et par av de større greinene. Det var allikevel helt klart at treet ikke ville leve mange somre til.

Mens jeg satt der og lyttet til de dype, vibrerende tonene fra didgeridooen, fylte treet hele synsfeltet mitt. Og det var da det skjedde. Plutselig ble alt løvverket sølvhvitt og selvlysende, og det så ut som om hele treet vibrerte sammen med musikken. Det var et imponerende syn, og det tok noen sekunder før jeg fikk samlet meg til å gjøre de andre oppmerksomme på det, siden jeg faktisk først ikke trodde mine egne øyne. Men innen de andre rakk å snu seg, tonet lyset ut og forvant. Opplevelsen varte altså ikke lenge. Mindre enn et halvt minutt, skulle jeg tro. Allikevel gjorde den et så sterkt inntrykk på meg, at tårene spratt og jeg hikstet mens jeg febrilsk forsøkte å fortelle de andre hva de hadde gått glipp av.

Musikeren tok med seg didgeridooen sin bort under et annet tre, for å se om han kunne frambringe samme reaksjonen der. Men selv om det virket som om treet lyttet, og faktisk nøt musikken, var det ingen tilsvarende reaksjon som lyskaskaden fra nabotreet. Litt trist egentlig, for jeg hadde virkelig unnet det andre i gruppen også å få oppleve det jeg fikk se.

Jeg har grublet mye på hva det egentlig var som skjedde den gangen, men noen fornuftig forklaring har jeg aldri funnet.

klosterparken i Glastonbury

Spøkelser.

De fleste mennesker grøsset litt på ryggen når de hører ordet spøkelser. De tror det er noe ondt og skremmende, som bare vil gjøre oss mennesker vondt. Men de spøkelsene jeg har opplevd har bare vært positive. Nå må det innrømmes at jeg, så vidt jeg vet, bare har møtt (sett) tre. Jeg skriver, så vidt jeg vet, for det er gått opp for meg at spøkelser faktisk kan se ut som deg og meg. *Man kan passere dem på gaten eller i en forsamling, uten å oppfatte at det er et spøkelse, så livaktige kan de være. Forskjellen er bare at det er ikke alle som kan se dem.*

Første gang jeg vet at jeg så et spøkelse var i mammas bisettelse. Mens vi satt i krematoriet, fikk jeg plutselig se mamma sitte i trappen opp mot alteret, like under prekestolen. Der satt hun i sitt vanlige antrekk, hvit bluse, mørkeblå langbukser og en rød strikket cardiganjakke, og ikke minst, de grå saueskinntøflene. Hun hadde fått amputert det ene benet like før hun døde, men der hun satt var begge beina godt plantet i tøflene. Hun satt og fulgte med på hva presten opppe i prekestolen sa om henne i minnetalen. Og da han kom med et ganske tåpelig utsagn, slo hun gapskratten opp. Det hørtes ikke en lyd fra henne, men at hun lo godt var det ikke tvil om, så den humoristiske sansen, som hadde vært hennes varemerke, var tydelig i god behold.

Jeg holdt faktisk på å begynne å le sammen med henne, men klarte å ta meg sammen. Det ville ikke tatt seg særlig godt ut om jeg begynte å le midt under mammas bisettelse. Samtidig hadde jeg vanskeligheter med å tro mine egne øyne, så jeg måtte snu meg og se ut over forsamlingen, for å se om det var noen andre som reagerte. Det var det ikke. Heller ikke søstrene mine, som satt på benken ved siden av meg, så ut til å se henne. Noe som der og da virket helt umulig for meg. De kunne da ikke unngå å se henne? Mamma satt jo der, og for mine øyne så hun ut til å være fullstendig levende og av kjøtt og blod, enda det stred mot all logikk. Men hun møtte ikke blikket mitt en eneste gang. Hun lot til å være helt oppslukt av prestens tale.

Presten gjorde seg ferdig, og da kisten sakte ble senket ned og gulvet gled på plass over den, reiste hun seg opp, gikk opp det siste trappetrinnet og vandret så tvers over gulvet der kisten hadde stått øyeblikket før. *Hun beveget seg så lett og ledig som jeg ikke hadde sett henne gjøre på de siste tjue årene.* Så gikk hun videre inn mot hjørnet til høyre for alteret, snudde seg, løftet hånden som for å vinke og smilte. Akkurat da så hun meg rett i øynene, og hun så strålende lykkelig ut. I neste øyeblikk løste hun seg liksom opp, ble gjennomsiktig og var borte.

Jeg følte meg nærmest svimeslått, og de pliktene som vanligvis faller på den eldste i familien i en slik sammenheng, ble ikke utført på noen perfekt måte. Dessverre må jeg jo si, men jeg var så rystet, selv om det samtidig var en utrolig positiv opplevelse, at jeg ikke klarte å tenke klart. Jeg gikk faktisk litt på siden av meg selv hele resten av dagen, og forsøkte å få

litt orden på tanker og følelser. Men om jeg oppførte meg litt underlig, går jeg ut fra at gjestene trodde det var fordi jeg sørget, så det var ingen som reagerte spesielt på det.

Spøkelseser er ikke alltid mennesker, men kan også være dyr. Det andre spøkelseset jeg har møtt var en hund. Bera var en Dobermann tisper vi hadde mens vi bodde i Saltdal. Hun og jeg hadde et veldig nært forhold, og hun var veldig beskyttende overfor meg og ungene. Hun var med meg overalt, og selv om hun ikke alltid var like hyggelig mot fremmede, var hun en herlig hund å ha i familien.

Da hun døde i en tragisk ulykke, sørget jeg dypt. Men jeg følte stadig nærværet hennes den første tiden etter at hun ble borte. Mens hun levde pleide hun å løpe ved siden av sykkelen når jeg kjørte til butikken, og i mange måneder fortsatte jeg å høre lyden av labbene hennes mot asfalten når jeg syklet. Og hjemme merket jeg henne på mange vis, selv om jeg aldri så henne. Men etterhvert forsvant hun. Det kom andre hunder inn i familien, og livet gikk videre, selv om minnet om henne fortsatt var levende. Hun var så spesiell, og ikke en hund man glemmer sånn uten videre.

Årene gikk, og så, over 30 år etter at hun døde, begynte jeg plutselig å se og føle henne når jeg var på tur i marka. Jeg går for det meste alene, på jakt etter sopp, bær og urter, og det var da hun dukket opp. Rett som det var kunne jeg se henne i øyekroken, og jeg hørte stadig hvordan hun beveget seg i terrenget rundt meg. Satte jeg meg ned for å hvile, sirklet hun rundt meg eller la seg ned like i nærheten og peste. Jeg så henne aldri så klart som jeg hadde sett mamma. Hun var mer som en tett skygge, men allikevel så klar og tydelig at jeg aldri var i tvil om hvem det var. Men forsøkte jeg å se rett på henne, "forsvant" hun.

Vinteren kom, og det ble slutt på skogsturene. Da oppdaget jeg henne hjemme i stua også. Jeg så henne slett ikke hver dag. Det kunne gå mange uker mellom hver gang, men til andre tider så jeg henne opptil flere ganger daglig. Den morsomme episoden jeg vil fortelle om her, hendte da jeg hadde en hund i pensjon for en venn noen dager. Korak var av rasen Tibetansk Tempelhund (Lhasa Apso, bilde under), hanhund, og en meget stridbar liten fyr. Men vi kom stort sett godt overens, for han var rolig og grei å ha i hus. Helt til en spesiell dag. Da hadde han fått det for seg å gneldre på absolutt alt, enten det var kvister som beveget seg i vinden utenfor vinduet, folk som gikk i trappa i oppgangen, eller bare ting han trodde han hørte eller så. Jeg fikk ham ikke til å holde fred, samme hva jeg prøvde, og jeg begynte å bli alvorlig bekymret for hvordan naboene ville reagere. Det var ganske lytt i blokka der jeg bodde den gangen.

I ren desperasjon datt det plutselig ut av meg: "Bera, nå må du hjelpe meg. Få den forbaskede bråkebikkja til å tie stille og gå og legge seg, før jeg blir gal!" Jeg hadde ikke før uttalt ordene før hjeffingen til Korak bråstoppet. Han kikket seg forundret omkring, først langs den ene siden av seg og så den andre. Halen datt ned og han tuslet dukknakket og tilsynelatende svært underdanig over gulvet og bort i senga si. Han så ut som en liten unge som

har fått skikkelig kjeft. Og det kom ikke et bjeff til fra ham de to siste dagene han var hos meg.

Nøyaktig hva som skjedde, vet jeg ikke, for jeg så ikke Bera der og da. Men at det var hun som grep inn er jeg ikke i tvil om. Så jeg takket henne pent for hjelpen etterpå.

Bera merkes forresten ikke bare når jeg er alene lenger. Jeg var ute for å sanke urter sammen med en venninne, som hadde med seg to små dvergschnausere. Vi ruslet langs en skogsbilvei da venninnen min plutselig bråstoppet og sa: ”Jeg skjønner ikke dette. Begge hundene mine løper foran oss, og allikevel hører jeg hele tiden lyden av labber mot grusen like bak oss.” Jeg hadde også hørt det, og visste hvem det var. Men jeg syntes det var litt artig at også hun registrerte at vi hadde følge.

Den siste vinteren har jeg forøvrig ikke sett Bera, men jeg håper hun dukker opp igjen til sommeren. Det er så koselig å føle henne rundt meg når jeg er på tur. Men hvorfor dukket hun plutselig opp igjen etter så mange år? Jeg vet ikke. Kanskje er hun ikke egentlig et spøkelse, men heller en av hjelperne mine? *Det var i alle fall det Margit Sandemo påsto.*

Hun har evnen til å se andre menneskers hjelpere, og da jeg fikk sjansen til å treffe den fargerike gamle damen, *fortalte hun meg at jeg hadde en sort hund med meg.*

Noe jeg på det tidspunktet visste meget godt selv også, men det var allikevel litt godt å få en bekreftelse fra andre i tillegg. Og jeg må bare si at jeg er glad for å ha Bera rundt meg. Så får heller resten av verden tro jeg er gal.

Det tredje spøkelset jeg har hatt fornøyelsen av å møte, traff jeg på Steinsenteret på Asak i Sørums kommunen. Det hendte jeg hjalp til på senteret i spesielt travle perioder. Og denne dagen passet jeg butikken alene, mens eierne var opptatt med skåronna. Butikken er innredet i et toetasjes hus, som tidligere var beboelseshus for de ansatte på gården. Dette var i september og utpå ettermiddagen så det begynte å bli ganske skumt ute. Alle lampene var tent, noe jeg tar med fordi de fleste mennesker tror spøkelser er noe som hører mørket og natta til. Jeg måtte en tur på toalettet, som lå i andre etasje. Men for å være sikker på at jeg ville høre om det kom kunder inn nede, lot jeg døra til toalettet stå åpen.

Mens jeg satt der, opptatt med mine egne forretninger, dukket det plutselig opp en mann ute i gangen like foran meg. Det var en hengslete kar kledd i stripete grå og blå arbeidskjorte med busserullsnitt og en slitt blå overall med et belte spent rundt livet. Han hadde tynt gråsprenget sandfarget hår over et ganske langt og knoklete ansikt med markerte trekk. Hendene var også store og knoklete, og bar preg av mye og hardt arbeid. Et lite øyeblikk sto han der og så på meg, og plutselig var det som han løste seg opp i en dis og ble borte. Pussig nok ble jeg ikke forskrekket engang, bare litt forundret. Men det var vel fordi hele skikkelsen virket så fredelig.

Da eierne, Karin og Jonny, kom inn fra åkeren, fortalte jeg hva jeg hadde sett og beskrev fyren så nøyaktig jeg kunne. “Å det er bare sveiseren vår som har vært på besøk”, sa Karin. Og det viste seg at de har sett ham fra tid til annen, de også, i løpet av årene som er gått siden han gikk bort. Han var sveiser på gården den gang foreldrene til Karin fortsatt drev gården, og bodde i huset som nå er butikk helt til han flyttet på aldershjemmet, hvor han senere døde. Men

han føler tydelig at han fortsatt har en jobb å gjøre med å passe på gården.

Innledningsvis skrev jeg at de fleste spøkelser er snille, og de jeg har truffet har så absolutt vært det. Men jeg vet også om spøkelser som ikke bare har godt i sinne. For et par år siden ble en av mine venninner og jeg bedt om å hjelpe til med å fjerne et spøkelse fra en barnehage ute i Bærum. Barnehagen var etablert i et svært gammelt toetasjes hus, og det var tydelig at spøkelset som regjerte der ikke var spesielt glad i barn. Det forsøkte stadig vekk å dytte både barna og personalet ned trappen fra andre etasje.

Hittil hadde det gått bra, uten at noen var blitt alvorlig skadet. Men trappen var bratt, og de var redd det hele kunne ende med forferdelse hvis ikke noe ble gjort. Personalet så aldri noe, bortsett fra at noen av dem hadde sett en hvitkledd kvinneskikkelse stå og se etter dem i et vindu når de gikk derfra om kvelden. Men de minste barna, fra 6 måneders alderen, oppførte seg som om de så noe, og de var tydelig engstelige for å sove i et bestemt rom. Forøvrig det samme rommet hvor personalet hadde sett kvinneskikkelsen i vinduet.

Vi dro dit en ettermiddag etter stengetid i barnehagen, og gikk grundig over huset. Og da jeg kom inn der, forsto jeg godt hvorfor småbarna reagerte. Hele huset var fylt av noen utrolig dystre energier. Det var som en knugende sorg satt fast i veggene, og gjorde atmosfæren der tung og ubehagelig. Og jeg forsto godt at personalet i barnehagen gjerne ville ha en forandring på det. Men jeg følte meg egentlig ganske hjelpeløs, og ante ikke hvordan jeg skulle gripe saken an. Jeg hadde aldri før vært med på noe slikt, men min venninne, bedyret at det hadde hun, så dette skulle gå bra.

Jeg så ingen spøkelser mens vi var i barnehagen, men jeg følte allikevel at det var mer enn en ulykkelig sjel i det huset. De var ikke onde, men frustrerte over ikke å bli sett, hørt og forstått.

Vi satte i gang med arbeidet under min venninnes ledelse, og etter et par timer mente hun at nå var alle negative krefter drevet bort. Jeg følte meg langt fra overbevist, men det var hun som var ”eksperten”. Så vi pakket sammen og dro derifra. Dessverre varte det ikke mange dagene før jeg fikk en telefon om at alt var ved det gamle i barnehagen, og de tryglet meg om å komme tilbake og gjøre et nytt forsøk. Venninnen min ville ikke være med denne gangen, (hun var faktisk ganske irritert over at det fortsatt var urolig der), så jeg fikk med meg en annen venninne, som forøvrig var like uerfaren på området som jeg. Denne gangen hadde jeg altså ingen erfaren spøkelsesfordriver å støtte meg på, så jeg bestemte meg for å overlate det hele til min egen intuisjon. Og det merkelige var, at fra det øyeblikket arbeidet jeg som om jeg skulle ha gjort dette tusen ganger før. Noe jeg kanskje har gjort også, for alt jeg vet, om ikke i dette livet. Men det ble i alle fall en helt annen opplevelse enn ved første forsøk, og denne

gangen følte jeg virkelig at vi hadde lyktes med å få de ulykkelige sjelene over i lyset. **Noe som er blitt bekreftet i ettertid, for nå er det fred og ro i barnehagen.**

(bilde(r) er kun illustrasjonsmessig satt inn).

En fullmånemeditasjon og beskjeder fra dyr.

Livet mitt har vært så spekket med alle mulige og umulige underlige opplevelser, at det er vanskelig å sortere ut hva jeg skal fortelle om i denne boka, og hva jeg skal utelate. En ting er i alle fall sikkert, det er ikke plass til alt. Men jeg vil gjerne gi dere smakebiter av de forskjellige typene opplevelser jeg har hatt, i tilfelle dere selv kommer ut for noe lignende på deres vei gjennom livet.

Denne historien startet med at Grete, en god venninne, inviterte meg og en annen venninne, Ellinore, på week-end-tur til hytta si. Den ligger idyllisk til høyt oppe i åsen ovenfor Krøderen. Vi ankom på fredag i strålende vær, og siden vi visste at det var fullmåne neste kveld, hadde vi planer om å dra opp i utkanten av Norefjell til en fullmånemeditasjon på fjellet dagen etter. Men lørdagen opprant med skikkelig gråvær. Skydekket hang tungt over fjelltoppene rundt oss, og det småregnet hele dagen, så vi var alvorlig i tvil om det ville bli noe av vår planlagte utendørs-meditasjon.

Av en eller annen grunn overlot de to andre bestemmelsen til meg. Skulle vi dra, eller skulle vi bli på hytta. Jeg var like i tvil som de to andre, men sendte tankene mine ut til hjelperne mine og ba dem sende meg et tegn, hvis det var slik at vi skulle dra. Like etter måtte jeg en tur på det "lille huset". Det var en utedo, hvor døra var litt vanskelig å lukke. Og siden det bare var oss jentene der, lot jeg like godt døra stå åpen. Jeg satt der og tenkte på kveldens planer, som så ut til å gå i vasken. Og nok en gang ba jeg hjelperne mine om et tegn, hvis vi allikevel skulle dra. I neste øyeblikk kom en stor hare hoppende forbi. Da den ble var meg, bråstoppet den og ble rolig sittende å se på meg. Og etter et øyeblikk gjorde den til min store forbauselse et par hopp mot meg, før den stoppet vel tre meter fra meg og igjen ble sittende å studere meg.

Jeg sendte en stille takk til hjelperne mine da haren rolig fortsatte turen sin litt etterpå, og gikk inn og fortalte de to andre at vi skulle til fjells, uansett vær. Og selv om de syntes været var ufyselig, føyde de meg da jeg fortalte at jeg hadde fått beskjed om at vi skulle dra.

Vi hyret på oss og kjørte opp mot Norefjell. Der, langt vekk fra hyttebyen, stoppet vi ved ei diger myr omkranset av fjellskog. Vi fant oss sitteplasser i en skrent like ovenfor myra, og satt en stund og betraktet den trolske stemningen i skumringen. Det steg en vibrerende bass-tone fra bakken under oss, hvor en stor bekk var lagt i rør. Spredte skoddeflak drev sakte over myra og visket ut konturene av skogen rundt, og fikk himmel og jord til å gli over i hverandre. Men fullmånen var det ikke store muligheter for å få se. Vi kunne ikke engang ane hvor på himmelen den befant seg på grunn av det tette skydekket.

Vi trakk hettene på anorakkene våre godt sammen, for å beskytte oss mot den pågående myggen, og satte oss til å meditere, og snart var vi dypt inne i meditasjonen alle tre. Plutselig var det noen som tok tak i overarmen min og ristet meg kraftig. Jeg ble halt ut av meditasjonen, og jeg kastet et irritert blick mot Grete, som satt på den siden av meg. Men

hun var utenfor en armlengdes avstand, og tydelig dypt i meditasjonen fremdeles. Det samme var Ellinore på den andre siden av meg. Litt forbauset løftet jeg hodet for å se meg om og finne ut hvem synderen kunne være. Det var (naturligvis) ikke en sjel å se, men rett foran meg, like over skogkanten på motsatt side av myra, hadde det dannet seg et trill rundt lite hull i skydekket. Og midt i hullet hang fullmånen og strålte mot meg.

Nå var det min tur til å riste i de andre to, for å vekke dem. Jeg var redd skylaget skulle lukke seg igjen, så de ville gå glipp av opplevelsen. Men hullet holdt seg stabilt, og det fulgte merkelig nok månen i dens bevegelse videre, så månen hele tiden var omkranset av en smal ring av klar himmel. Og da vi senere satte oss i bilen for å dra tilbake til hytta, hadde vi utsikt til månen i hullet sitt hele veien hjem. Det var en utrolig spesiell opplevelse. Men hvem som ristet meg ut av meditasjonene fant jeg ikke noe svar på, selv om jeg mistenker at hjelperne mine hadde en finger med i spillet.

Et annet tilfelle hvor jeg fikk beskjed fra et dyr, skjedde i Irland. Jeg var i Tralee, hvor vi hadde ankommet kvelden før. Og denne dagen hadde jeg våknet med en kraftig allergisk reaksjon fra dundyna og puta i hotellsenga. Jeg tåler ikke dun, men hadde ikke tenkt på å sjekke sengetøyet før jeg la meg, siden de fleste hoteller har syntetiske dyner og puter i våre dager. Jeg følte meg elendig, og orket ikke å bli med reiseselskapet på dagens utflukt. Men senere på dagen følte jeg meg bedre, og bega meg ut i byen for å se meg omkring. Etter å ha vandret omkring i flere timer, drukket kaffe på en fortausrestaurant et sted og spist lunsj i en koselig liten bistro et annet sted, beundret vakre bygninger og enda vakrere parker, begynte jeg så smått å føle meg sliten og sårbeint. Jeg regnet med at resten av reisefølget snart ville være tilbake på hotellet, og at det var på tide å sette kursen i den retningen igjen.

Det var da det gikk opp for meg at jeg faktisk ikke ante hvor jeg var. Jeg gikk inn i en liten forretning og spurte om veien tilbake til hotellet, men enten var damen bak disken dum, eller så var hun ikke interessert i å hjelpe, for hun svarte bare kort at det visste hun ikke. Ute på gaten igjen, sto jeg og funderte på hvilken retning jeg skulle gå. Men det var ingen ting som kunne gi meg noen holdepunkter.

Noen minutter tidligere hadde jeg registret en løshund, som så ut til å rusle i samme retning som meg. Det var en stor og rufsete sort og hvit hund, som tydelig hadde en god del Border-collie i seg. Det slo meg egentlig som ganske uvanlig at den gikk løs på egen hånd, for alle andre hunder jeg hadde sett under oppholdet i Irland, var i bånd. Og mens jeg sto og spekulerte på hvilken vei jeg skulle gå, satt den noen meter unna og så på meg, som om den ventet på at jeg skulle begynne å bevege meg igjen.

Stedsansens min var tydelig fullstendig ute av drift den dagen (det skjer heldigvis ikke så ofte), så jeg tok en kjapp elle – melle inni meg, og begynte å gå i det jeg håpet var riktig retning. Da reiste hunden seg, løp noen skritt for å komme forbi meg, svingte inn og satte seg midt foran meg, *mens den så inntrengende på meg*. Jeg tok et skritt til siden for å komme forbi den, og hunden gjorde nøyaktig samme manøveren. Da jeg så tok et langt skritt til den

andre siden, kom den helt opp til meg, reiste seg på bakbeina og passerte den ene forlabben midt på brystkassa mi, mens den stirret meg inn i øynene.

Endelig begynte det å demre for meg. Jeg klappet hunden og sa: ”Mener du at jeg skal gå den andre veien altså?” Hunden logret ivrig, og da jeg tok et skritt tilbake og snudde meg for å gå i motsatt retning, satte den seg rolig ned og så etter meg. Jeg gikk noen meter, og kikket meg tilbake over skulderen for å se om den fortsatt satt der. Det gjorde den. *Men da jeg litt senere kikket meg tilbake for siste gang, var det ikke lenger noen hund å se.*

Jeg fortsatte i den retningen hunden hadde vist meg, og snart kjente jeg meg igjen og kunne uten vansker finne veien tilbake til hotellet. Jeg var sårbeint og sliten, men en utrolig artig historie rikere.

Tidligere liv?

Reinkarnasjon har vært et kjent begrep i India og andre østlige land i århundrer, men her i vesten har det ikke vært godtatt før de senere årene. Og det er langt fra alle som tror på det i våre dager heller. Selv tror jeg så absolutt på det. Først og fremst fordi jeg har opplevd å huske deler av tidligere liv mange ganger, og da er det ikke så lett å avskrive det hele som tull.

Første gang jeg opplevde glimt av et tidligere liv, var jeg ikke mer enn 8-9 år gammel. Det var vinter, og jeg drev og turnet på et rør som var festet mellom noen store kantsteiner som rekkverk langs en bakke. Mens jeg hang der på magen over røret, forsvant plutselig omgivelsene rundt meg og jeg var i en helt annen verden.

Jeg var i et værelse med hvitkalkede vegger, og smårutede vinduer med uklart og bulkete glass. Allikevel kunne jeg se at det var sommer utenfor. Rommet var møblert med enkle, hjemmesnekrede møbler i tre, et langbord med en lang krakk på den ene siden og en slagbenk inn mot veggen. Oppe på veggen var en enkel trehyll med en lysestake og tre bøker, en bibel, katekismus og salmebok. Selv satt jeg på en krakk innved en stor åpen peis, som det ikke var fyr i for øyeblikket. Men det var en stor svingbar peiskrok med en sotsvart kjele på i peisen. Døra var snekret av brede vertikale treplanker som var festet med tverrgående jernbeslag, og dørstokken var ganske høy. Av en eller annen grunn visste jeg at dette var familiens finstue.

Klærne jeg hadde på meg var gammeldagse. Jeg hadde en sid stakk med et stripe te forkle over og trangt livstykke over en slags kortermet trøye. Jeg var redd, der jeg satt. Jeg ventet på noe eller noen, og da jeg hørte tunge skritt utenfor som nærmet seg døra, ble jeg stiv av skrekk.

Da var plutselig visjonen over, og jeg var tilbake i vinterdagen, hengende på magen over rekkverket. Jeg var virkelig rystet, men det som skremte meg mest ved hele opplevelsen, var at jeg hadde opplevd meg selv som voksen kvinne. Jeg var ikke gammel, men rundt 20 år, og med et barn i magen.

Jeg kan ikke huske om jeg gjorde noe forsøk på å fortelle mamma om denne opplevelsen. Den var så underlig og så skremmende at jeg ikke engang visste hvordan jeg skulle sette ord på det hele. Men om jeg hadde prøvd å si noe, var det nok ingen som hadde vært villig til å høre på meg allikevel og langt mindre tro på det jeg fortalte, så jeg tror ikke engang jeg forsøkte.

Men opplevelsen fikk en fortsettelse mange år senere. Da var jeg i 40-årene, og var på ferie i Danmark en sommer. Jeg hadde kjørt hele Danmark nedover og hatt mange fine opplevelser. Og endte til slutt opp i Ribe, en liten idyllisk by langt syd mot grensen til Tyskland, hvor jeg overnattet. Neste morgen hadde jeg ikke noen bestemte planer. Jeg satte meg bare i bilen og besluttet å dra dit nesa pekte, helt på lykke og fromme. Bilen rullet på en vei langs kysten, og plutselig var jeg ved en knøttliten grenseovergang mot Tyskland. Tollboden var ikke stort større enn en gjennomsnittlig norsk utedo, og lå omtrent ute i strandsteinene. Den var forøvrig betjent av en koselig gammel gubbe, som jeg hadde en lang og hyggelig prat med. Heldigvis hadde jeg passet med meg, og dermed fortsatte jeg like godt turen nedover kysten av Tyskland. Ut på ettermiddagen kom jeg til en liten by som het Husum. Den gamle bebyggelsen nede ved fiskebåthavna virket skremmende kjent. Jeg visste hvor alt var, og visste nøyaktig hvor jeg skulle gå for å finne overnatting. Men jeg slo det bort med at mamma og pappa sikkert hadde vært der på en av sine utallige reiser, og at jeg hadde sett bilder derifra og fått stedet beskrevet.

Jeg overnattet i et eldgammelt vertshus, som leide ut noen små “kott” i andre etasje. Og neste morgen bega jeg meg ut for å ta byen i nærmere øyesyn. Jeg hadde hele tiden denne merkelige følelsen av at her hadde jeg vært før, selv om den ikke var fult så påtrengende når jeg kom inn i de nyere delene av byen, som stort sett så ut som alle andre byer. Men inne i en park lå det et slott. Det var ikke spesielt på noen måte, nærmest en stor og litt uskjønn steinkloss. Men den trakk i meg som en magnet, så jeg gikk dit.

Det var tydelig at bygningen nå var i offentlig eie, for utenfor inngangen tronet et stort skilt som fortalte at det var en utstilling av hollandske keramikkfliser der akkurat da. Jeg må vedgå at keramikkfliser aldri har interessert meg, men inn måtte jeg bare. Kreftene som trakk i meg ble bare sterkere og sterkere, og jeg kom inn i en stor hall. Utstillingen var i rommene på høyre side, og for å komme dit inn måtte jeg passere en bred trapp som førte opp til andre etasje. Trappen var avsperrret med en tykk rød fløyelssnor hvor det hang et skilt med adgang forbudt for uvedkomne.

Jeg er vanligvis av den typen mennesker som respekterer slike forbud. Det har noe med respekten for andre menneskers privatliv å gjøre, og jeg ante jo ikke om det var noen som bodde i andre etasje. Til dags dato kan jeg ikke forklare hva som drev meg til å gjøre det jeg gjorde der og da. Jeg visste bare at jeg måtte opp i etasjen over, så jeg skrittet over stengselet og følte at jeg nærmest ble suget opp trappen. Jeg kom opp på en stor balustrade, med mange dører. Men det var bare en stor dobbeldør som interesserte meg. Jeg visste med hele meg at innenfor den døra var det noe meget spesielt, selv om jeg ikke helt klarte å få fatt i hva det var. Så jeg listet meg over gulvplankene og håpet inderlig at jeg ikke skulle bli oppdaget og jaget bort, før jeg hadde fått vite nøyaktig hva som befant seg bak den døra.

Heldigvis var ikke døra låst, så jeg åpnet den, smatt innenfor og trakk den forsiktig igjen bak meg, før jeg snudde meg og “tok inn” rommet. Det var stort og tomt. Men selv om rommet hadde vært fullt av møbler, ville øynene allikevel ha blitt fanget av den enorme peisen på motsatt vegg. Jeg kjente den øyeblikkelig igjen i all dens groteskhet, og husker at jeg nærmest stønnet fram: Ja, naturligvis! Peisen var bygget delvis inn i veggen, men den

delen av peishetten som stakk ut i rommet var oversådd av mytologiske skulpturer malt i sterke farger. Det var gyldne fauner og ildrøde djevler rammet inn av vinranker, som hvilte mot peishetten, og selv om det ikke på noen måte kunne sies å være pent eller smakfullt, var det fasinende. Og jeg kjente det igjen!

Mens jeg sto der like innenfor døra og studerte peisen, ble plutselig omgivelsene tåkete og uklare. Jeg forsøkte å blunke for å få øynene i fokus, og oppdaget at jeg ikke var alene i rommet lenger. Tvers over gulvet foran meg var det et langbord, og på andre siden av det, vendt mot meg, satt åtte svartkledde menn i drakter fra en annen tid. En av dem, som så ut til å være geistlig, hadde noen papirer på bordet foran seg. Og plutselig kjente jeg igjen mannen som satt ytterst til høyre foran meg. Det var en mann som hadde betydd mye for meg i mitt nåværende og virkelige liv. Men her satt han sammen med syv andre menn og foretok et slags forhør av meg. Jeg visste at jeg var gravid der jeg sto, og jeg visste også at det var han som hadde forført meg og var far til barnet jeg bar, selv om han tilhørte et helt annet samfunnslag enn meg. Jeg ville ut av rommet, men oppdaget at jeg ble holdt fast av to uniformerte menn. De sto på hver sin side av meg og holdt meg i et fast grep like over albueene.

Det var en skremmende og underlig opplevelse. Jeg følte meg nærmest som deltaker i en skrekkfilm, for en del av meg var klar over at dette var en illusjon. Men samtidig var illusjonen så virkelig og skremmende at jeg følte meg helt lammet. Jeg var beskyldt for hekseri, og de svartkledde dømte meg til strenge forhør. Jeg skulle ha forårsaket at en fin frue hadde mistet sitt ufødte barn, og de ville ha en tilståelse fra meg. Bildene fortsatte å velte inn over meg, fra forhør og tortur, fra en stinkende fangecelle og fra opplevelsen av å miste barnet jeg selv bar. Videre fra turen på ei kjerre fra fengselet til bålet som var bygget opp på en åpen plass i utkanten av byen. Jeg ble delvis løftet og delvis slept opp på bålet, for føttene mine var knust og radbrukket under torturen. Og noe av det som fortsatt står sterkest for meg er følelsen jeg hadde der jeg sto bundet på bålet, - nå er det snart over og jeg slipper å lide mer.

Plutselig forsvant tåken rundt meg, og jeg var tilbake i virkeligheten. Jeg var iskald, vettskremt og sjokkskadd og ristet som et aspeløv så jeg hadde store problemer med å holde meg på beina. Jeg tumlet ut av rommet, ned trappen og videre ut. Jeg måtte finne mennesker og se den normale verden rundt meg. Men frosten inne i meg og den krampaktige skakingen ville ikke slippe taket, så jeg nærmest stupte inn på en bar jeg fant på min vei. Bartenderen serverte meg noe han kalte Tote Tante (Død tante), da jeg tryglet om noe som kunne gi meg varmen tilbake i kroppen. Den besto av rom, kakao og krem og varmet godt. Men det var først etter å ha satt til livs to av dem at jeg begynte å få kontroll over kroppen igjen. Da begynte jeg til gjengjeld å bli ganske bedugget, så jeg tuslet tilbake til rommet i vertshuset og sovnet.

Jeg har hatt mange andre glimt av tidligere liv også, men ingen som på noen måte kan måle seg med dette i dramatik. Dessuten har disse senere glimtene av andre liv vært ganske korte, og har, stort sett, bare gitt meg små brokker og situasjonsbilder fra forskjellige liv. Jeg har opplevd meg selv som sjøoffiser på Tordenskjolds tid. I alle fall gjetter jeg på at det var den tiden, ut fra uniformen jeg hadde på meg. Jeg har opplevd meg selv som luftfattig kvinne i ferd med å sulte ihjel under en stor steinheller et sted i England på Rosekrigenes tid, mens en mann med stygge sår etter sabelhugg lå død ved siden av meg. Jeg levde også i England under første verdenskrig. Da var jeg pilot og var stasjonert nær Torquay, og omkom under et tokt over Frankrike. Det livet har jeg for øvrig ganske omfattende minner fra, og mennesker som var viktig for meg i det livet, har jeg truffet igjen i dette. Og jeg har hatt minst ett liv i Irland, men det vil jeg fortelle om i et eget kapittel

Jeg har også levd i det som nå heter Kambodja. Der arbeidet jeg som mahout , og sammen med elefanten min slepte vi fram bygningsmaterialer til et praktfullt byggverk, som nå er kjent som Ankhov Vath. Det livet tok forøvrig slutt da jeg ble bitt av en kongekobra. En kobra ble min bane i et annet liv også, hvor jeg som jentunge ble opplært til å hankses med disse livsfarlige slangene. En del av ritualet besto i å kysse slangene på hodet, og det var en gang jeg gjorde det at uhellet skjedde, jeg ble bitt og døde før jeg rakk å fylle ni år.

Og jeg har hatt glimt fra to liv i det gamle Atlantis, for lenge, lenge siden. I det ene var jeg mann, og jobbet med å utvinne energi fra sollys som ble brutt gjennom en enorm slepen krystall. Dessverre er det så mange år siden jeg hadde den visjonen, at detaljene har begynt å forsvinne fra hukommelsen, men jeg husker at jeg i lang tid etterpå irriterte meg over mine manglende tekniske kunnskaper i dette livet, som hindret meg i å gjenskape prosessen, slik at vi igjen kunne utvinne kraft fra sollyset ved hjelp av krystaller.

I det andre livet jeg erindrer fra Atlantis var jeg kvinne. Jeg har en følelse av at det måtte være nærmere 14.000 år siden, og jeg var i ferd med å bli innviet til ypperste-prestinne i et lite klippetempel høyt oppe i fjellene. Første gang jeg var ”innom” det livet, trodde jeg det utspant seg i øvre Egypt, siden jeg bare hadde utsikten fra tempelets inngang å forholde meg til. Men siden har jeg ”sett og opplevd” mer av landskapet utenfor, som var utrolig frodig, og vet at det må ha vært på Atlantis.

Vi var syv stykker som skulle gjennomgå innvielses-seremonien i det lille tempelet. Allerede som barn var vi blitt plukket ut, på grunn av evnene våre, og vi hadde gått mange år i lære i det store klosteret (jeg må kalle det det, siden jeg ikke har noe mer dekkende begrep), ved foten av fjellet. Vi var healere, klarsynte, urte- og krystall-kyndige, astronomer/astrologer og medier. Og

utdannelsen vår hadde lagt vekt på å forfine disse evnene, og hjelpe oss til å finne våre styrker og svakheter..

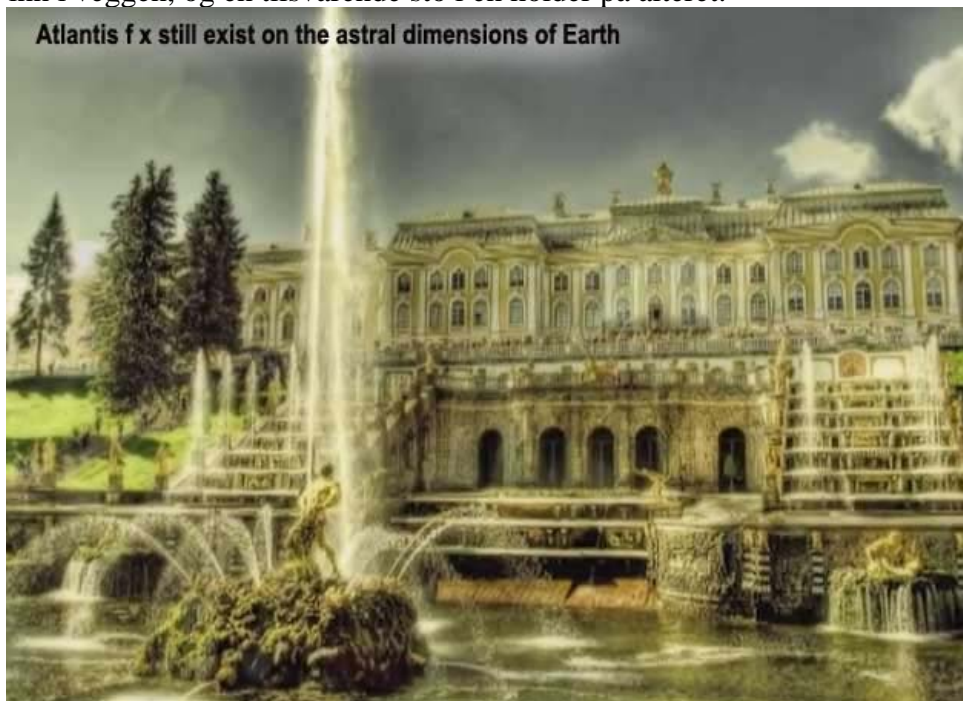
Etter de første årenes utdanning ble vi innviet på det laveste nivået av prestskapet og sendt ut i landet. Først sammen med en eldre og erfaren veileder, og senere på egen hånd. Vi hadde vel omtrent samme funksjon som tidligere tiders kinesiske barfotleger. I alle fall hadde jeg det. Om det også gjaldt de som hadde sin styrke som medier og lignende, vet jeg ikke. I alle fall tilbragte jeg de neste årene ute på landsbygda som healer/prestinne, med et avbrekk hvert år, hvor jeg dro tilbake til klosteret for videreutdanning i tre måneder. Etter hvert steg jeg også i gradene gjennom innvielser, og fikk høyere rang. Den aller første innvielsen til healer/prestinne foregikk i et stort, praktfullt tempel i tilknytning til klosteret. Senere foregikk de neste innvielsene i et litt mindre, men ikke mindre praktfullt tempel, som var bygget

midtveis oppe i fjellsiden. Jeg fikk også tildelt egne elever etter hvert, som fulgte meg i mitt arbeide.

Vi var som sagt syv stykker som skulle innvies til ypperste-prester/prestinner i det lille klippetempelet, som var hugget inn i fjellet, høyt over dalbunnen. Kontrasten mellom prakten i de to store templene lenger nede og enkelheten i dette, var slående. Rommet var tilnærmet sirkelformet, og snaue 60 kvadratmeter. Gulvet var dekket av mosaikk, hvor mønsteret dannet en stor syvarmet stjerne i blått og gull. I stjernens sentrum var det bygget en steinsokkel av hvit kvarts, og på toppen hvilte et stort fyrfat. Det var fylt med glødende kull og aromatiske urter som sendte skyer av tung vellukt ut i rommet.

Taket var svakt hvelvet, og uten noen form for dekor, bortsett fra enkelte klare og slepne krystaller, som var festet i et mønster.

De buede veggene hadde nisjer med jevne mellomrom, med plass til lamper, og det gikk også en lav steinbank langs begge sideveggene. Inngangen ut mot dalen under var åpen, men støttet opp av fire søyler, og ved den innerste veggen, midt imot inngangspartiet var alteret. På begge sider av alteret var det buede døråpninger, som ledet inn til to ganske små rom innenfor, hvor det var tepper og puter på gulvet. Alteret var hugget ut som en del av fjellet, og fronten var dekorert med symboler. Den glatte overflaten på toppen av alteret og veggen bak var uten dekor, men midt over alteret var en fasettslepet krystall, større enn et spedbarns hode, felt inn i veggen, og en tilsvarende sto i en holder på alteret.

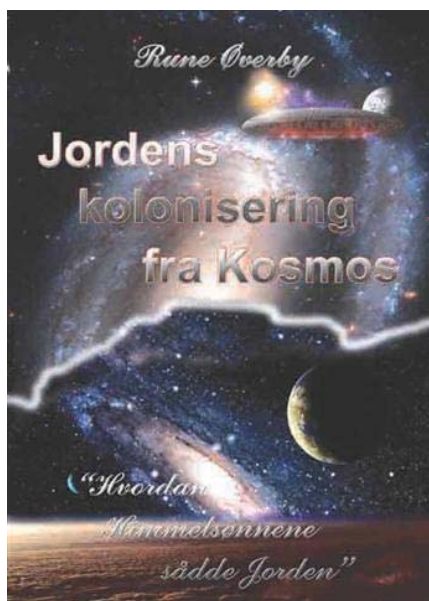

Vi hadde startet turen opp fjellet like etter mørkets frembrudd kvelden før, med fakler i hendene for å kunne se den smale stien. For en utenforstående måtte det ha sett ut som en lysende kjempeslange, som snodde seg opp over fjellsiden, for vi hadde følge av en lang rekke prester og prestinner. Turen var slitsom, siden vi hadde fastet i tre dager, og var ganske matte av sult.

Vel framme ble faklene slukket, før vi gikk inn i det svakt opplyste tempelet. Der ble vi geleidet til våre respektive plasser, en i hver arm av syvstjernen som prydet gulvet, før våre følgesvenner slukket lampen i en av nisjene langs veggene og forlot oss. Alle uten den øverste ypperstepresten. Han ble stående foran alteret mens han instruerte oss om hvordan vi skulle

forholde oss denne natten. Han ga hver av oss et lite beger med en bitter drikk, som vi måtte svelge. Så velsignet han oss og sang en hymne før han, i ly av mørket, trakk seg tilbake til et av de små rommene bak alteret. Men med mellomrom smøg han seg som en katt gjennom rommet og la nye urter på glørne i fyrfatet.

Før lyset ble slukket hadde jeg også rukket kaste et blikk rundt på de andre seks. Fire kvinner og to menn. Vi var alle kledd i hvitt, men draktene våre var svært ulike i snittet. Det samme var smykkene og beltene vi bar. Men jeg visste at det var fordi smykkene og beltene indikerte hvilken profesjon vi hadde. De fungerte nærmest som et visittkort, så folk vi møtte kunne vite at jeg, for eksempel var healer, uten å behøve å spørre. (Men gjett om jeg ble overrasket da jeg mange år senere leste om akkurat dette i en bok av Rune Øverby, "[Jordens kolonisering fra Kosmos.](#)")

Vi visste vi skulle stå urørlige på de anviste plassene våre hele natten. Noe som ikke var lett, svimle som vi var av fasten og anstrengelsene med å klatre opp fjellsiden i mørket, den bitre drikken og den tunge skyen av brennende urter som fylte lungene gjorde ikke saken bedre. Bare å holde seg på beina krevde alt jeg hadde av konsentrasjon og viljestyrke. Men jeg visste at dette var en del av innvielsen, så jeg stålsatte meg for å holde ut. Etter noe som virket som en evighet, skjøt plutselig strålene fra en stjerne gjennom rommet, ble reflektert i krystallene over alteret og fylte rommet med et merkelig halvllys. Like etter begynte rommet sakte å lysne, og jeg forsto at en ny dag var i emning. Og brått skjøt de første solstrålene inn i tempelet, traff krystallene på alteret og i veggen bak, for så å bli reflektert til krystallene i taket over oss. Fra dem ble lyset sendt i en stråle direkte ned i kronechakraet på hver av oss. Det virket som om hele rommet, og hodet mitt,

eksploderte i lys.

Hva som videre skjedde har jeg ingen klar formening om, for det voldsomme sanseinttrykket fikk tidsvinduet til å lukke seg, og jeg var tilbake i vår verden igjen.

Jeg har også hatt glimt av andre liv, som jeg ikke helt har klart å plassere i tid og rom, stort sett fordi glimtene har vært relativt korte og det ikke har vært noen referanser i form av kjente bygninger eller andre landemerker, som har gitt meg noen pekepinn om hvor eller når det var.

Men ellers har forskjellige synske personer tillagt meg liv både i Peru som arkitekt og byggherre for et stort tempelprosjekt, i USA som indianer, på Island som prestefrue, i Australia som engelsk straffange, flere liv i England som adelig, som prest og som druide, i Frankrike som nonne og i Italia som slavinnen til en romersk offiser. Men disse livene har jeg ikke hatt noen kontakt med selv, så jeg vet ikke hvor mye av det som stemmer. Om noe av det! Jeg er alltid tilbøyelig til å tvile på alt jeg ikke har erfart med mine egne sanser. Men merkelig nok er det ingen som har påstått at jeg har levd her i Norge før. Noe som stemmer svært godt med hva jeg selv har følt. For jeg har alltid følt meg som en fremmed fugl i dette landet.

Fremmede steder.

Det er ikke noe uvanlig fenomen at man kommer til et sted man med sikkerhet vet at man aldri har besøkt før, og allikevel kjenner seg igjen. Det opplevde jeg da jeg var på ferie i New Jersey, USA, med familien sommeren 2007. Og det er første og eneste gang jeg har vært på det kontinentet.

Vi hadde tilbragt 14 deilige dager i Ocean City, langt syd i staten, og avsluttet ferien med å kjøre nordover gjennom New Jersey, opp i fjellene aller nordligst i staten. Der skulle vi besøke et gammelt gruveområde som kalles Franklin, som har et anerkjent mineralmuseum. At vi tok denne avstikkeren, var nok mest til ære for meg, siden jeg alltid har vært opptatt av stein og mineraler.

Sentrum av Franklin var et døsig lite sted, og utenfor sentrum var det ingen ting å se, bortsett fra mye vakker natur. Vi hadde bestilt rom på et motell et lite stykke utenfor sentrum, i en liten dal som bar preg av fordums gruvedrift, selv om naturen nå var godt i gang med å dekke til gamle sår i terrenget.

Det var tid for en sen middag da vi vel hadde installert oss på rommet vårt, men det viste seg at det ikke var noen form for matservering på motellet. Ergo måtte vi ta bilen og dra ut for å finne et spisested. Heidi og Jan, min datter og svigersønn, ville dra ned til sentrum, mens jeg ”visste” at vi burde dra videre oppover den lille dalen. Noe som i utgangspunktet virket helt ulogisk, for så vidt vi kunne se, var det bare skog og ødemark videre oppover. Men de var to mot en, så jeg bøyde meg for deres avgjørelse. Og riktig nok, vi fant en restaurant nede i sentrum. Ikke en jeg frivillig ville satt mine ben i her hjemme, men hva gjør en ikke når sulten river i tarmtottene og det er heller dårlig med alternativer. Maten var heller ikke mye å skrive hjem om, men vi ble i det minste mette, og det var jo hovedhensikten.

Neste dag besøkte vi [mineralmuseet](#), shoppet litt og var turister på fulltid. Vi fant en knøttliten og sjarmerende kirke, som jeg på et merkelig vis kjente igjen. Jeg følte at der hadde jeg vært mange ganger før, men jeg slo det bort, siden dette var et fullstendig ukjent område for meg. Men så kom kvelden, og vi skulle nok en gang forsøke å finne oss noe spiselig. Denne gangen insisterte jeg på at vi skulle dra oppover dalen, og de andre føyde seg meget motstrebende. Jeg fikk en følelse av at de trodde jeg ville fortsette å mase, så de valgte å spandere den bensinen for husfredens skyld, så jeg ved selvsyn kunne få se hvor dødfødt det var.

Vi hadde ikke kjørt mer enn en snau kilometer på den smale veien, da det plutselig dukket opp en diger restaurant med en stor parkeringsplass utenfor. Jeg var ganske triumferende, for det var nettopp dette jeg ”visste” at vi ville finne. Egentlig var stedet ganske malplassert der det tronet midt ute i bushen. Det var en diger, gammel og meget velholdt tømmerbygning, og et snirklete hvitt og blått emaljert skilt over døra fortalte at den var bygget i 1764. Heidi og Jan gikk inn for å sjekke om det virkelig var et spisested, (de var fortsatt skeptiske) mens Linn, barnebarnet mitt, og jeg ventet i bilen. Og øyeblikket etter kom de to ut igjen og vinket til oss at vi måtte komme.

Inngangsdøra førte inn i et stort vindfang med flere dører på begge sider. Heidi og Jan hadde stukket nesa inn ei dør, og konstatert at der var det en pub som serverte diverse spiselig i tillegg til drikkevarene. Da jeg kom inn i vindfanget, var de på vei inn i puben, som lå til venstre for oss. Men jeg stoppet dem og sa: ”Nå går dere feil. Det er ikke der restauranten er.”

”Jo da,” fikk jeg til svar, det var det. Men jeg visste bedre, for alt var så underlig velkjent. Jeg gikk til en av dørene på høyre side, som for øvrig var helt anonym, åpnet den og kunne presentere de andre for en diger og flott restaurant av beste klasse. Vi gikk inn, og ble møtt av en kelner som loset oss til et bord.. Vi bestilte fra menyen, og mens vi ventet på maten, studerte jeg interiøret. Noe var av nyere dato og var fremmed for meg, mens andre ting var så kjente at jeg nesten ble rørt og helt skjelve av å se på dem. Særlig var det noen gamle malerier på veggene som virkelig vekket ”minner”. Og selve det store lokalet, hvor taket ble båret oppe av solide eikebjelker, følte jeg at jeg kjente hver krok av, som om jeg skulle ha gått ut og inn der i årevis. Det var en underlig opplevelse, og hårene reiste seg på armene og i nakken hver gang øynene falt på en ”kjent” detalj, så jeg må innrømme at jeg omtrent ikke ante hva jeg puttet i munnen da maten endelig sto på bordet

Det var ting jeg savnet også. I mitt hode skulle det være en enorm peis i naturstein på veggen mellom inngangsdøra og døra ut til kjøkkenet. Nå var det ingen peis der, men et lager for dekketøy og bestikk. Noe som følte fullstendig feil for meg, og nesten ga meg en følelse av tristhet.

Det vanskeligste var allikevel å holde tett med hva jeg opplevde. Jeg var klar over at Heidi og Jan ville ha problemer med å akseptere at jeg kjente meg igjen på dette, for oss alle fullstendig fremmede stedet. Så jeg valgte å holde det for meg selv og si minst mulig, selv om jeg verket etter å dele inntrykkene mine med dem.

Men så er spørsmålet, - har jeg levd et tidligere liv i Franklin i New Jersey, siden jeg gjenkjente det som var virkelig gammelt, mens alt av nyere dato var fremmed for meg? Det må være lov å undres, selv om jeg aldri har hatt noe bevisst minne om et slikt liv.

Franklin New Jersey i gamle dager- ca 1901 og t.h over i posisjon ved den røde ballen midt på bildet

[flere bilder fra 'gamle dager der'](#)

Å være usynlig.

I 2005 opplevde jeg en dag hvordan det føles å være usynlig. Jeg hadde en liste med ærender som måtte unnagjøres, og tok turen til Strømmen Storsenter. Det er et sted jeg normalt skyr så godt det lar seg gjøre. Senteret i seg selv er koselig nok, men energiene der gjør meg ubekvem. Noe som kan ha sammenheng med at det opprinnelig var et gammelt mekanisk verksted, hvor det sikkert har forekommet arbeidsulykker med dødelig utgang opp gjennom tiden. Det er i alle fall den følelsen jeg får når jeg går rundt der.

Jeg er i det hele ikke spesielt glad i å bevege meg på steder med mye mennesker samlet., siden jeg føler at det er som å vasse gjennom en grøt av energier. Noe som er både ubehagelig og slitsomt. Men denne dagen hadde jeg ikke noe valg, så det var bare å stupe ut i det. Det var stupfullt av mennesker, for været ute var dårlig. Og som vanlig i en slik situasjon, følte jeg hvordan jeg trakk inn mine egne energier og ”krøp inn i meg selv”.

Siste post på handlelisten var en tur innom et parfymeri for å kjøpe meg en ny mascara. Det er en liten og godt oversiktlig butikk. Men da jeg kom inn dit var begge ekspeditrisene opptatt. Den ene med en kunde og den andre med å rydde i en skuff. Jeg stilte meg ved disken for å vente på tur, og gikk vel nærmest inn i en form for meditasjonsmodus.

Og på tross av den knallrøde jakken jeg hadde på meg, må jeg ha vært usynlig en stund. Den ene ekspeditrisen gjorde seg ferdig med kunden sin, tok en telefon, og da en ny kunde kom inn, ble hun promte ekspedert. Denne siste kunden sto rett ved siden av meg, og allikevel opplevde jeg at ekspeditrisen så på meg, *men tydelig uten å se meg*.

Den siste kunden betalte og gikk, og betjeningen fortsatte med sine sysler som om jeg ikke fantes overhodet. En ny kunde kom inn øyeblikket etter og ekspeditrisen satte kursen for henne, mens jeg fortsatt ble oversett. Da følte jeg at jeg begynte å koke av irritasjon, åpnet munnen og sa ifra at nå var det sannelig min tur.

Synet av reaksjonene og ansiktene til de to ekspeditrisene glemmer jeg ikke så lett. Hun som sto rett foran meg, på andre siden av disken, bleknet under sminken og ansiktet var tydelig preget av sjokk. Og begge to så ut som om de ikke trodde sine egne øyne. Det var først da det gikk opp for meg at jeg faktisk måtte ha vært usynlig en stund.

Jeg fikk virkelig service etter dette, men hun som ekspederte meg holdt øye med meg hele tiden, som om jeg var et rart dyr eller at hun var redd jeg skulle forsvinne igjen. En virkelig artig opplevelse.

Dette jeg opplevde var noe som skjedde helt spontant og utenfor min kontroll. Men jeg har også opplevd å se hvordan en indisk guru gjorde seg usynlig foran øynene til mange hundre mennesker i Oslo Konserthus. Og det var bevisst og villet. Publikum var blitt bedt om å ikke bruke kamera med blitz, men da gurun gikk ned i salen, var det mange som ikke klarte å dy seg og knipset i vei så blitzlampene lynte.. Mange vil sikkert tro at det var en eller annen form for triks, men gurun ruslet rolig over gulvet foran første seterad, stoppet og ble usynlig et par minutter, før han kom til syne igjen på omtrent samme sted.

Jeg satt noen rader lenger bak i salen og fulgte ham med øynene. Og hadde jeg ikke sett hva som skjedde, ville jeg neppe trodd det. Det var for øvrig også før min egen opplevelse av å være usynlig, så det var et helt ukjent fenomen for meg den gangen.

[mer](#) og [her cc- arkiv fra 1990-2009](#)

Kornsirkeleventyr.

Kornsirkelene som dukker opp i åkrene rundt om i verden hver sommer har fasinert meg helt siden første gang jeg leste om dem. Hvem eller hva er det som lager dem? Hvordan oppstår de? Og hva er det de skal formidle til oss? Er det noen som forsøker å kommunisere med oss, og som bruker de universelle språkene matematikk og geometri, i håp om at i alle fall noen av oss skal være smarte nok til å fatte poenget? Er opphavsmennene vesener fra andre kloder, fra en annen dimensjon, eller fra en parallell verden? Eller er det muligens naturånder eller Moder Jord selv som forsøker å kontakte oss? Jeg vet ikke, og det gjør visst ingen andre på denne kloden heller, selv om teoriene er mange. For en som har fulgt litt med på fenomenet, er det i alle fall klinkende klart at det må stå en eller annen form for intelligens bak det hele.

Spørsmålene rundt fenomenet sto i alle fall i kø inne i hodet mitt, og da jeg fikk se at det skulle arrangeres en "Kornsirkel-safari" til England sommeren 2004, var jeg ikke sen om å melde meg på. Står valget mellom å lese om et fenomen og å oppleve det i praksis, er valget ikke så vanskelig for meg, om ikke lommeboka protesterer for mye. Og det ble en fantastisk tur, sammen med en gjeng flotte mennesker, deriblant de to redaktørene av Ildsjelen, Jon Henning Grini og Per Henrik Gullfoss.

De første dagene i England bodde vi i Marlborough, i et koselig gammelt hotell som het Ivy House. Like i nærheten visste jeg det var et gammelt megalittisk sted, West Kenneth Longbarrow, som jeg hadde veldig lyst til å besøke. Det er en del av det store komplekset som omfatter Avebury, Silbury Hill og East- og West Kenneth Longbarrow. Jeg hadde vært i området rundt Marlborough med bil to ganger tidligere, uten å få besøkt dette stedet. Første gang var veien til West Kenneth Longbarrow så dårlig merket at jeg ikke fant den, og andre gang jeg passerte noen år senere, var det en sen og regnvåt kveld, og jeg var så sliten at jeg ikke orket tanken på å ta den avstikkeren, Så den var fortsatt en hvit flekk på mitt kart.

Så, allerede første kvelden, etter at vi hadde fartet rundt og studert diverse kornsirkler hele dagen, luftet jeg forslaget om vi ikke også kunne avlegge West Kenneth Longbarrow (bilde under) et besøk, siden vi nå var like i nærheten. Svaret var et høflig, men ikke særlig oppmuntrende – Tja, vi får se.

[se denne](#)

og [mer om energisteder i England link \(engl\)](#) i boken av de klarsynte [IVAN AND GRACE COOKE: "the light in Britain" - about old sacred sites in England and their connection to Atlantis and former civilisations in England and the cropcircles in that area](#)

Neste morgen ymtet jeg igjen frampå om vi ikke kunne finne tid til å besøke stedet, men det ble ganske kontant avvist av de andre. Så jeg slo meg foreløpig til ro med det, og vi la ut på en ny og begivenhetsrik dag. Vi var ikke flere enn at vi var fordelt i to leiebiler, og i "vår" bil var Jon Henning sjåfør og jeg hadde fått den tvilsomme æren å være kartleser. På vei hjem til hotellet, etter å ha besøkt Stonehenge, passerte vi skiltet som viste til gangveien opp til West Kenneth Longbarrow, og jeg klarte ikke å dy meg, men kom med en bemerkning om hvor synd det var at vi ikke hadde tid til å besøke det stedet. En bemerkning som ikke ble kommentert av noen av de andre.

Den kvelden satt vi ute i den hellelagte bakgården på hotellet og pratet. De andre forsvant etterhvert hver til sitt, og til slutt satt jeg alene igjen og nøy min siste sigarett for kvelden i det lune nattemørket, mens jeg studerte den kraftige månesigden som lyste fra himmelen over meg.

Natten kom, og jeg hadde en underlig drøm. Vanligvis husker jeg ikke drømmene mine. Det kan faktisk gå år mellom hver gang jeg har en klar erindring om hva jeg drømte natten før. Men denne drømmen var klar og tydelig da jeg våknet.

Jeg hadde sett månesigden fra kvelden før "danse" med sola. De beveget seg rundt hverandre i stadig mindre sirkler, til de til slutt nesten smeltet sammen. Og det rare var at de var like lyssterke, så det var en perfekt balanse mellom dem. Da jeg våknet neste morgen og husket drømmen, tenkte jeg at jeg nok hadde latt meg påvirke av måneskinnet kvelden før, og la ikke mer i det. Ruslet ned til frokost og var klar for en ny dag med spennende kornsirkler og andre eventyr.

Vi hadde en ny morsom dag hvor vi fartet rundt som jakthunder på sporet. Vi hadde hørt rykter om en kornsirkel i Market Livingston, som ble påstått å være "fake", altså menneskelaget. Og vi ville gjerne se og oppleve den også, for å ha sammenligningsgrunnlag. Men å finne en kornsirkel når man leter på lykke og fromme, er ikke lett. Så etter at vi hadde rotet rundt en stund, insisterte jeg på å snakke med en av de "innfødte". Jon Henning stoppet motvillig bilen på en liten parkeringsplass. Som mannfolk flest var han allergisk mot å spørre om veien. Men da var det vi opplevde et av de merkelige tilfellene av synkronisitet som av og til forekommer. Det kom en mann ruslende, tydelig på vei hjem fra dagens butikkrunde etter

handleposene å dømme. Jeg pralet ham, og jo da, han visste godt hvor kornsirkelen var. Ikke bare det, men han viste seg å være lederen av kornsirkelforeningen i regionen (en region dekker flere fylker), og kunne gi oss en masse nyttig informasjon. Så av alle mennesker i Market Livingston var det altså han som dukket opp da vi trengte guiding. Morsomt!

Og ja, kornsirkelen vi søkte var virkelig menneskeskapt, - ingen tvil om det. Den var skjev og uregelmessig. Mønsteret virket halvferdig, og det viktigste, - kornet var brukket og ikke bøyd.

typisk eksempel på 'tråkka' – skjev og usymmetrisk

Men vår nye venn, lederen av kornsirkelgruppen, hadde tipset oss om en splitter ny sirkel et stykke unna, i North Newton. Så etter et kort besøk i den falske kornsirkelen, la vi ut på leting etter den nye i stedet. Og vi fant den omsider. En enkel, men vakker sirkel, med noen detaljer som i alle fall ikke var laget av mennesker. Det ville vært fysisk umulig.

Senere på dagen satte vi kurs for Avebury, hvor vi skulle ha en liten seremoni på kvelden blant de massive magalittblokkene som omkranser landsbyen. Men så langt kom vi ikke i første omgang. Veien dit ville ta oss forbi West Kenneth Longbarrow, og jeg husker jeg tenkte for meg selv før vi startet: ”Dette er siste kvelden vår i dette området, for i morgen kjører vi videre til Wells. Synd at dere andre ikke vil besøke megalittstedet. Men bare vær sånn dere. Jeg skal nok komme meg dit for egen maskin en gang.”

Da vi passerte West Kenneth Longbarrow, på vei til Avebury, fikk vi plutselig se to helikoptere som svevet over toppen av åsen, og en rekke mennesker på veien opp dit. Jon Henning tro på bremsen og nærmest kastet bilen ut på veiskulderen, før han forsvant som en røyskatt oppover åsen. Like etter kom han gledesstrålende tilbake og fortalte at det var dukket opp en ny kornsirkel der oppe. Og dermed toget hele gjengen opp for å ta den i øyesyn.

Den var ikke av de største, og relativt enkel, men utrolig vakker. Og da jeg så den, fikk jeg omtrent hakeslipp. Mønsteret var solen, med stiliserte stråler, og månesigden rammet inn av en perfekt sirkel, nøyaktig slik jeg hadde drømt det natten før. Jeg tok inn synet noen sekunder, og tenkte at dette måtte være universets gave til meg. Så jeg sendte en lydløs takk til alle høye makter, før jeg travet inn i midten av sirkelen, satte meg ned, klappet på bakken og nærmest jublet: ”Denne er min!”

Et par av de andre, som var innenfor hørevidde, så litt dumt på meg. Men det ensat jeg ikke. Jeg følte meg bare vanvittig lykkelig, ja nærmest euforisk. Her satt jeg i en vidunderlig ny kornsirkel, som jeg hadde drømt om i løpet av natten.

Og på toppen av det hele lå inngangen til West Kenneth Longbarrow snaue 50 meter bak meg. Nå var jeg nøyaktig der jeg ønsket å være, og skjebnen, eller kanskje andre makter, hadde tvunget de andre til å følge mine ønsker.

Energiene i sirkelen var virkelig kraftige, og når jeg holdt hendene ned mot bakken, ble de hvit og blå-marmorerte og så underlige ut. De kraftige energiene kjentes for øvrig i hele kroppen, og gjorde meg lett og litt ør i hodet. Energiene slo ut på andre måter også, for da Per Henrik dro ned til bilene for å hente noe, ba Jon Henning meg om å ringe ham og gi en beskjed. Hans egen mobil lå igjen i bilen, tror jeg. Men det var et fånyttets forsøk, for mobilen min nektet å samarbeide, og det skulle gå nesten en time fra vi forlot kornsirkelen til den fungerte normalt igjen.

Et filmteam dukket plutselig opp for å filme sirkelen, og før vi visste ordet av det var vi med på film også. Og da vi omsider var fornøyde med undersøkelsen av kornsirkelen, besøkte vi West Kenneth Longbarrow og holdt en liten lysseremoni inne i den trange og mørke korridoren, før vi omsider kunne sette kurs for Avebury igjen, og fortsette med det vi opprinnelig hadde planlagt.

luftfoto av [West Kenneth Longbarrow](#) og kornsirkel i forgrunnen

Noen dager senere, på hjemveien mot London og flyplassen etter å ha besøkt Wells og Glastonbury, tok vi en avstikker til en annen ny kornsirkel i nærheten av Avebury. Der traff jeg tilfeldigvis en amerikansk vitenskapsmann, som hadde viet de siste 10 sommerferiene sine til studiet av kornsirkler over hele verden. Han kunne fortelle at ”min” sirkel hadde de sterkeste energiene av alle de hadde målt den sommeren. Strålingen var 8 ganger høyere inne i sirkelen enn utenfor. Og jeg tenkte i mitt stille sinn, at det skulle bare mangle om den ikke var spesiell på mer enn en måte, - den var jo MIN.

eksempel på en som ikke er lett ‘å trække’
– iallefall ikke på natt i de få mørktimer

En uforklarlig opplevelse.

I juli 2005 hadde jeg en meget spesiell og uforklarlig opplevelse sammen med en god venninne. Vi hadde vært på den dagstur til Askim, på besøk hos en eldre dame, og det var på hjemveien dette hendte. Vi kjørte Riksvei 22 via Enebakkneset hjemover. En vei som på enkelte strekninger er utrolig svingete og uoversiktlig, og nærmest snor seg rundt framstikkende bergknauser.

Vi hadde byttet på å kjøre, så jeg satt ved rattet, selv om det var min venninnes bil. Idet vi rundet en slik bergknaus, møtte vi en lang rekke biler. Og midt imot oss, i vår kjørebane, kom en stor Van med en enda større tilhenger på slep. Den hadde tydelig foretatt en forbikjøring, uten å beregne avstanden fram til neste sving riktig.

Kollisjonen syntes uunngåelig, og jeg hørte et hyl fra min venninne i passasjeretset. Den møtende bilen forsøkte å manøvrere unna med en brå bevegelse, og den digre tilhengeren tårnet seg opp foran oss, bare centimeterne fra panseret på vår bil. Jeg slapp rattet, lukket øynene og tenkte: "Dette er slutten!", mens jeg forberedte meg på smellet jeg visste måtte komme.

Hva som videre skjedde, er vanskelig både å forklare og beskrive. Lydene fra bilens motor og fra trafikken rundt oss, forsvant. En utrolig fred la seg som en kappe rundt meg, samtidig som jeg fikk en merkelig svevende følelse. Alt hadde skjedd så fort, at jeg hadde ikke rukket å bli redd, og den enorme freden jeg følte rundt meg, forhindret at jeg ble det.

Men det forventede smellet kom ikke, og da jeg omsider åpnet øynene igjen, rullet bilen pent og pyntelig videre, mens den siste bilen i den lange køen akkurat forsvant rundt svingen bak oss. Alle lyder kom brått tilbake, og min venninne og jeg så på hverandre som to kjempestore spørsmålstejn, mens jeg strakte armene fram og grep fatt i rattet igjen.. Ikke et ord ble sagt, før jeg fant en mulighet til å kjøre ut av veien og stoppe bilen. Da brast det unisont ut av oss: "Hva i himmelens navn var det som skjedde der borte? Lever vi, eller er vi døde?" Vel, vi fant raskt ut at vi fortsatt befant oss blant de levende, selv om ingen av oss kunne begripe hvordan det hadde skjedd. Vi skulle definitivt ha vært en del av statistikken over omkomne i trafikken, det var vi skjønt enige om.

Ingen av oss kan gi noen forklaring på hvordan vi overlevde den situasjonen. Men, som min venninne sa: "**Jeg følte det som om både vi og bilen gikk over i en annen eksistens eller dimensjon et øyeblikk.**" Jeg tror vi rett og slett løste oss opp i våre enkelte molekyler og passerte rett gjennom den tilhengeren." Det var faktisk slik jeg hadde oppfattet det hele også, og det var den eneste forklaringen vi kunne finne, uansett om den var logisk eller ikke. Men uansett hva som skjedde, så har jeg bare et eneste ord for det. Mirakuløst!

DET VAR EN GANG

Slik begynner de fleste eventyr. Og nissene hører så absolutt eventyrene til. Eller gjør de egentlig det?

I gamle dager levde folk flest i langt tettere kontakt med naturen enn de gjør i våre dager. Den gangen var de også overbevist om at småfolket fantes, og de hadde en lang rekke navn på dem. De ble kalt nisser, tusser, småfolk, haugfolk, underjordiske, tuftekaller osv.. I dagens verden hører troen på småfolket, som jeg velger å kalle dem, nærmest til overtro. Folk flest tror det er like usannsynlig å treffe på småfolket som å treffe et troll i skogen. De eksisterer bare i eventyrbøker. Nei, de fleste moderne mennesker kommer aldri i kontakt med småfolket, og har glemt at de eksisterer. Men at de finnes den dag i dag er jeg overbevist om.

Jeg vet også at småfolket både holder til i skogen og at noen har valgt å bosette seg på gårdsbruk. Ja, noen kan til og med slå seg ned i moderne boliger. Men om de lever i dem eller i bakken under dem, er jeg ikke sikker på. Småfolket har alltid vært kjent for å erte mennesker og gjøre dem små spik, men som historiene her vil vise, kan de virkelig gjøre nytte for seg og passe på hus og hjem også.

Min første opplevelse av småfolket skjedde på Asak i Sørum. Det vil si, det var den første opplevelsen hvor jeg forsto hva som skjedde. Jeg kan nok ha vært i kontakt med dem tidligere også, uten at jeg ante hvem eller hva det var. Blant annet er jeg ganske sikker på at jeg hadde opplevelser med småfolket mens jeg gjette om somrene i barneårene. Selv om jeg nå ikke er i stand til å huske konkrete episoder som kan tilskrives dem.

nissene er reelle på et visst plan, som folk i våre dager har mistet evnen til å få kontakt med - pga utviklingen av de intellektuelle evner som stenger for denne kontakten – jf. [Martinus sitt symbol 12](#), på 'grunnenergienes vekslings'

Men på Asak skjedde det mye, som ikke andre enn småfolket kunne stå bak. Disse episodene jeg nå skal fortelle er ikke selvopplevd, men jeg fikk dem fortalt over telefonen samme dag som det skjedde, av to meget oppskakede mennesker. Eierne av Steinsenteret på Asak, Karin og Jonny, skulle en dag som aller snarest over i butikken, som ligger ca. 50 meter unna hovedhuset. Og siden de bare skulle være ute av huset et par minutter, tok de ikke bryet med å låse døra da de gikk over til butikken. Her må det bemerkes at alle låsene der er av den gamle typen, og dørene kan ikke låses hverken fra inn- eller utsiden uten nøkkel, og de kan ikke smekkes i lås. Men vel over i butikken glemte de fullstendig tiden, og det som skulle vært et par minutter ble nærmere en time før de kom på at døra i hovedhuset sto ulåst, og de skyndte seg tilbake.

Stor var forbauselsen da de fant alle dører lukket og låst. De forsøkte alle muligheter for å komme seg inn uten å lykkes. Og etter en stund hadde de ikke andre muligheter enn å ringe

sønnen, som var på jobb, og be ham komme hjem for å låse dem inn. Da de omsider var inne igjen ble dørene grundig sjekket, men det var ikke noe rart med dem. Og nøklene hang på sin faste plass på en krok i nøkkelskapet, men underlig nok med andre nøkler hengende utenpå på samme kroken. Men senere samme dag svingte en bil med sigøynere, som ville selge tepper og annet krimskrams, inn på tunet. Da døra ble åpnet for dem, fortalte de at de hadde vært der tidligere på dagen, men da hadde de hørt at døra ble låst da de ringte på. De hadde trodd at det var barn i huset som var alene hjemme. Så småfolket hadde altså sørget for å låse døra for å hindre sigøynerne i å komme inn i det folketomme huset.

Stabburet på gården har en virkelig gammel lås av en type hvor en slå glir på plass i et spor når den store nøkkelen blir vridd om. En dag gikk låsen i stykker. En bit av slåen brakk av, og låsen kunne ikke brukes. Det var midt i en travel periode, og den avbrukne biten ble lagt i et tomt gammelt melkespann oppe på hemsens, i påvente av at det skulle bli tid til å reparere slåen. Og i mellomtiden ble døra til stabburet låst med en hengelås.

Men en dag de skulle hente noe på stabburet oppdaget de at hengelåsen var fjernet, og allikevel var døra låst. I mangel av en bedre ide forsøkte Karin den gamle nøkkelen i låsen, og oppdaget til sin store forbauselse at låsen fungerte som den skulle. Da de undersøkte den, fant de at den brukne slåen var hel igjen, og ikke bare det, den var sveiset så nydelig at sveisesømmen var omtrent usynlig. At de var ganske rystet er vel unødvendig å fortelle, og de undersøkte melkespannet hvor den avbrukne biten var blitt slengt noen uker tidligere. Spannet var naturligvis tomt, og til dags dato har de ikke funnet noen fornuftig forklaring på hvordan låsen ble reparert.

En annen episode fra stabburet var også ganske besynderlig. En dag Jonny kom på stabburet fant han et deksel til et elektrisk kontaktpunkt og løse skruer liggende på et bord like innenfor døra. Da han begynte å undersøke hvor dekselet kunne komme fra, fant han at det var fra inntakspunktet for ledningene oppe under taket. Litt irritert hentet han verktøy og lommelykt for å skru det på plass igjen. Men da han fikk lys på kontaktpunktet, oppdaget han at ledningene hadde vært dårlig festet og at det var svimerker der. Hadde ikke småfolket plukket ned dekselet og på den måten gjort ham oppmerksom på faren, kunne hele stabburet ha brent ned en vakker dag.

Under våronna året etter opplevde de også en merkelig episode, som ikke lot seg forklare med annet enn at småfolket hadde grepet inn. De har ikke dieselmåler på traktoren, men vet ut fra erfaring hvor mange timer de kan kjøre på en tank, før det er på tide å fylle opp igjen. En kveld hadde de kjørt tanken omtrent tom, men var slitne, så de bestemte seg for å parkere traktoren for kvelden, og heller fylle tanken før de startet opp neste morgen. Men da de skulle fylle tanken morgenen etter var den smekk full, selv om både Karin og Jonny sverger på at de ikke hadde rørt traktoren etter at den ble parkert kvelden før.

Og så fikk jeg plutselig stifte bekjentskap med småfolket selv også. Det skjedde ute i skauen, da jeg var ute og plukket tyttebær høsten 2001. Jeg har vanligvis med meg ei stor bøtte med lokk og et lite plastspann, som jeg plukker i og tømmer over i bøtta når spannet er fullt. Den store bøtta blir gjerne parkert på en stubbe midt i området jeg plukker i, så den skal være lett å se og finne tilbake til. Slik var det også den dagen jeg skal fortelle om her.

Jeg hadde funnet et område med massevis av stor fin bær, og plukket i veg rundt i terrenget. Det var knauser og groper, så mesteparten av tiden var jeg ute av syne av stubben hvor jeg hadde plassert bøtta. Mens jeg plukket ble jeg var noen underlige lyder fra den retningen. Det kunne best sammenlignes med lyden av en gruppe ganske små barn som

pludret ivrig, men ikke alt for høylydt i munnen på hverandre, iblandet en slags fnising og latter. Jeg lurte først på om det var en barnehage som var på tur i terrenget, men fikk ikke lydene helt til å stemme. Ikke hadde jeg hørt stemmen til voksne mennesker heller. Noe som ville vært naturlig om det var en flokk småbarn ute på tur. Dessuten hadde jeg vanskelig for å tro at noen ville dra ganske små barn såvidt langt ut i terrenget.

Småfugl var det heller ikke, det var jeg sikker på, for jeg er ganske fortrolig med lydene av småfugl i flokk. Jeg fylte opp resten av spannet mitt mens jeg grublet over dette og lyttet til lydene, da det plutselig ble stille igjen. Da jeg gikk for å tømme spannet mitt, ble jeg meget forbauset over å finne at lokket på bøtta var vekk. Jeg visste jeg hadde lagt det over bøtta sist jeg var bortom, men nå var det ikke å se noe sted. Jeg lette rundt stubben og i den nærmeste omkretsen, men borte var det.

Plutselig fikk jeg en fornemmelse av å bli iaktatt, og at det var noen som moret seg godt på min bekostning. I samme øyeblikk forsto jeg i et glimt hva som hadde skjedd. Her var det småfolket som var på ferde, og de frydet seg over å ha gjort meg et pek. Jeg speidet rundt meg i håp om å få et glimt av dem, men det var ingen ting uvanlig å se. Nåvel, bærbøtta var full og det var på tide å dra hjemover. Idet jeg gikk falt det meg helt naturlig å si ut i lufta: "Det er greit at dere har tatt lokket. Hvis dere trenger det, så bare behold det dere." Og så dro jeg tilbake til bilen. En strekning på en drøy kilometer.

Uken etter var jeg på ny ute for å plukke bær. Bilen ble parkert på samme sted som sist, men siden jeg visste at jeg hadde plukket tomt der jeg var uken før, valgte jeg en sti som gikk bratt rett opp fra parkeringsplassen denne gangen. Vel 50 meter oppe bråstoppet jeg, og øynene holdt på å trille ut av hodet på meg av forbauselse. For der, midt i stien, lå lokket til bærbøtta mi. Mer enn en kilometer fra stedet hvor det forsvant uken før. Jeg bar det nesten litt høytidelig tilbake til bilen, samtidig som jeg ropte ut en takk til de jeg visste måtte være i nærheten. For at det var småfolket som spilte meg et puss den gangen er jeg ikke i tvil om. Men de var i alle fall så hyggelige at de ga meg lokket mitt tilbake.

Så hvis du opplever merkelige ting ute i skog og mark, husk på at det er flere som holder til der enn vi vanligvis ser. Småfolket eksisterer i beste velgående den dag i dag, og er så absolutt ikke bare en del av gamle støvete eventyr.

for mer enn 60år siden fikk bærplukker-damer i nord også kontakt til 'et interdimensjonalt fenomen' i form av en helt ['materialisert rom-mann'](#)

Thuata De Dannan.

Dette er en lang historie, som startet helt tilbake i 2004. Egentlig burde den vært skrevet i flere separate kapitler. Men siden slutten enda ikke eksisterer, har jeg valgt å skrive den som en historie.

Det hele begynte, som sagt, i 2004, da en dame besøkte meg for å få en Tarot-reading. Og da readingen var over, kom hennes sønn for å hente henne og kjøre henne hjem. Da han ringte på døren, gikk jeg ut for å lukke opp, og utenfor sto en pen ung mann i slutten av 20-årene. Men det underlige var, at jeg samtidig så en svært gammel, ganske mager og skarpskåret mann med langt hvitt hår og skjegg, kledd i en sid grå kappe. Det var som å se en Merlin-figur, og å si at jeg var forbløffet ville være en underdrivelse.

Visjonen forsvant ganske raskt, og etterlot den unge mannen alene foran meg. Jeg skulle til å invitere ham inn, men det som til min forbauselse, og helt utenfor min kontroll, kom ut av munnen min var: "Å , så godt å se deg igjen!". Og merkelig nok var svaret fra den unge mannen, som jeg aldri før hadde møtt: "Jeg føler faktisk at jeg kjenner deg også".

Den unge mannen og moren hans dro av gårde, men han og jeg hadde avtalt å treffes igjen allerede neste dag, siden vi begge var veldig nysgjerrige på denne spontane følelsen av gjenkjennelse og kontakt. Men vi klarte ikke å finne ut av den, uansett hvordan vi endevendte spørsmålet. Men jeg fortalte ham om visjonen jeg hadde da jeg først så ham, og kalte ham på spøk for Merlin. Dette skulle vise seg å bli starten på et utrolig fint vennskap, på tross av aldersforskjellen. (Han var omtrent på alder med mine eldste barnebarn.)

Han studerte i Oslo, og siden familien bodde ganske langt unna, virket det som om han satte pris på å ha et reservehjem i nærheten. Og når han kom på besøk, diskuterte vi alt mulig, og kanskje særlig paranormale fenomener. Han var (er) svært åpen og mottakelig, men på den tiden var han enda litt skremt over opplevelsene sine, og trengte å diskutere dem med noen som hadde tilsvarende erfaringer.

Så en dag, omtrent halvannet år senere kom han på besøk, og jeg kunne se at han var ganske oppskaket. Han fortalte at det var en drøm som plaget ham. Han hadde drømt den samme drømmen hver eneste natt i 14 dager, og den dukket til og med opp på dagtid og forstyrret ham. Men det var en drøm uten begynnelse og slutt, bare en kort sekvens av noen mennesker rundt et bål og en følelse av en kommende katastrofe, og han lurte på hva han kunne gjøre for å bli kvitt den, for som han sa: "Jeg tror jeg er i ferd med å bli gal!"..

Jeg ga ham en kopp te, og vi slo oss ned i salongen, hvor jeg ba ham slappe av og fortelle meg om drømmen. Og han hadde ikke mer enn fullført den første setningen, før "noen" dro ned en enorm videoskjerm foran øynene mine. Jeg så et skogkledd landskap foran meg, og i neste sekund var jeg i det. Jeg fant meg selv på en sti i skogen, og jeg visste jeg var på vei til et viktig møte. Jeg hadde nettopp passert en velkjent bygning (velkjent i det livet) på toppen av åsen jeg nettopp hadde krysset, og nå var jeg på vei mot dalen nedenfor.

Da jeg nådde dalbunnen og rundet en sving, åpnet det seg en lysning foran meg. Midt på lysningen var det tent et bål, og en gruppe mennesker var samlet rundt det. Da de så meg, ble jeg møtt med glade hilsninger, og en slank kvinne med langt nøttebrunt hår strømmende nedover ryggen, reiste seg og rakte fram en vakkert formet trekopp med varm drikke. Før jeg slo meg ned ved bålet med de andre, tok jeg et overblikk for å se om alle var der.

Vi var tretten, men jeg visste at det fortsatt manglet en. Den viktigste av oss alle. Min gamle mentor og læremester.

Vi ventet en liten stund til, mens jeg lot øynene gli over skogen rundt oss. Den var ikke spesielt tett, men storvokst. Mest eik, ask og lønn, med spredte grupper av busker imellom, og i utkanten av lysningen sto også en gruppe popler. De sølvgrå stammene fanget lyset fra bålet og glinset svakt i den voksende skumringen. Det var en ganske kjølig kveld, nå når sola hadde gått ned. Og jeg visste at vinteren snart ville være over oss.

Menneskene rundt bålet var alle gamle kjente. Noen hadde jeg kjent i en årrekke, mens andre var mennesker jeg bare hadde truffet noen få ganger. Gruppen besto både av menn og kvinner, og bortsett fra to av kvinnene, som var ganske gamle, var resten middelaldrende mennesker. Det gjaldt for meg også. Jeg var en mann i begynnelsen av 50-årene.

De fleste av oss hadde reist langt for å nå fram til dette møtet. Vi var alle ledere i våre respektive landsbyer, og samtidig var vi også magikere, seere og healere. Vi hadde store kunnskaper om naturen, urtemedisin og bruk av krystaller i healing. (I våre dager ville vi sikkert blitt kalt sjamaner). Alle sammen var glade for å se hverandre, men det lå samtidig et tungt alvor over gruppen, en visshet om en kommende katastrofe.

Straks etter hørte vi bevegelse i skogen, og ut mellom trærne kom en gammel mann med langt hvitt hår og skjegg, kledd i en sid grå kappe av ull. Han hadde tydelig gått langt og var trett, for han støttet seg tungt på staven sin. Den var lang, laget av blankpolert men knudret eik, og på toppen bar den en slags krone med en diger krystall i.

En mørkhåret firskåren mann reiste seg og gikk ham i møte. Da han nådde fram til den gamle, hilste han ham med dyp ærbødighet, før han eskorterte ham de siste meterne fram til bålet, hvor den nyankomne, etter å ha blitt hilst velkommen, også ble tilbudt en kopp med varm drikke. Og jeg hjalp ham til rette ved bålet, så han kunne hvile komfortabelt. Endelig var vi fulltallige, og møtet kunne begynne. Vi visste alle at denne kvelden måtte vi ta den kanskje vanskeligste og viktigste beslutningen i våre liv.

Diskusjonen foregikk allikevel i en rolig tone, til tross for at det som ble diskutert var vår egen utslettelse. Det hele hadde nærmest et rituelt preg, for selv om vi alle kjente hverandre, fikk ingen ordet før de hadde behørig presentert seg, fortalt hvem de var og hvilken landsby de representerte. Alle fjorten hadde ordet i tur og orden. Og den som hadde ordet, fikk snakke uforstyrret, fikk fortelle om sine visjoner om framtiden og utdype sitt syn på hva som måtte gjøres, uten å bli avbrutt. Vi var under angrep fra fremmede invasjonstyrker, og vi visste at vi ville bli slått. Vi hadde også "sett" at vi, som ledere i våre respektive landsbyer, ville være de første til å bli slaktet ned, siden fienden visste at det da ville være lettere å overvinne befolkningen. Det hadde allerede skjedd lenger nord, og også i et område syd for oss.

Ikke var det noe vi kunne gjøre ved det heller. Vi var ikke krigere. Alt vi hadde var magien vår, men fram til nå hadde den bare blitt brukt i det godes tjeneste, og vi hadde ingen ting å stille opp mot de invaderende styrkene. Mange hundre fredelige år uten kriger hadde på et vis gjort oss forsvarsløse, og vi visste at det bare var kort tid igjen, før både vi og hele folket vårt ville være borte for alltid.

Men vi hadde alle sammen hellige og kraftfulle religiøse gjenstander, tegn på vår makt og innflytelse i samfunnet. De var nedarvet gjennom utallige generasjoner, og var det mest dyrebare vi eide.

Å forhindre at de falt i hendene på fiendene var viktigere for oss enn å redde våre egne liv. Å ødelegge dem kom ikke på tale, så det ble besluttet at de måtte gjemmes på et sikkert sted, hvor de aldri ville bli funnet. For oss representerte de jordens hjerte, og vi ble snart enige om hvor de skulle skjules.

Et stort treskrin ble hentet fram. Det var utvendig kledd med lær, og lokket var dekorert med vakre ornamenter i mørkt metall. En etter en ble alle våre hellige gjenstander lagt ned i skrinet. Mitt bidrag var en vakker tve-egget dolk, med svart skaft dekorert med innlagte sølvtråder i et intrikat mønster. Halskjedene våre, som også symboliserte vår status, ble også lagt ned før lokket ble omhyggelig festet. Deretter tente vi fakler i bålet før vi slukket det, før vi forlot lysningen. Det var for lengst blitt mørkt, og selv om en klar fullmåne nettopp hadde steget opp over tretoppene, trengte vi ekstra lys for å finne veien gjennom skogen.

Vi satte kursen i motsatt retning av den jeg var kommet fra. Vi gikk ned en liten skråning, krysset en grunn bekk i dalbunnen og klatret opp åssiden på den andre siden. Vi byttet på å bære det store skrinet og hjelpe de tre gamle i gruppen. Da vi omsider nådde åskanten, var landskapet foran oss flatt. Men like foran oss reiste det seg en stor rund kulle midt på flaten, og det var målet vårt.

Kullen var fullstendig dekket av busker og kratt, og å finne stedet vi søkte var ikke lett. Men etter litt leting, fant vi det. Det var inngangen til en gammel dysse, som var gravd ut i kullen. En gang i tiden hadde det vært et hellig sted, men det var forlatt og overgitt for lang tid siden. Steinhellene som støttet tak og vegger i korridoren var delvis sammenrast, og det var helt klart farlig å begi seg inn der. Men det store skrinet ble båret inn og plassert innerst inne i et lite rom, sammen med min gamle lærers kronede stav.

Deretter samlet vi jord, grus og stein fra områdene rundt og fylte den innerste delen av korridoren, og ved felles hjelp klarte vi å velte ned et par av de ytre steinhellene så inngangen ble fullstendig dekket. Det var ikke så vanskelig, siden naturen allerede hadde gjort deler av jobben for oss. Og til slutt ble det hele dekket med flak av torv fra skogen rundt, så inngangen ble fullstendig usynlig inne blant buskene.

Det tunge arbeidet tok hele natten, og dagslyset var for lengst kommet før vi var ferdige. Etter en kort rast, samlet vi oss og gjennomførte et magiske rituale, som en siste foranstaltning, for å forsikre oss om at de hellige gjenstandene skulle være trygge og aldri ville bli funnet av uvedkomne.

Jeg går ut fra at vi skiltes etter dette, for å møte den skjebnen vi alle visste var uunngåelig. Men jeg kan ikke si noe sikkert hva som skjedde videre, for plutselig slapp trancen taket i meg, og jeg var tilbake i min egen stue. Jeg var sjelelig rystet og isende kald. Jeg frøs så tennene klapret i munnen, hvert hårstrå på kroppen strittet og jeg skaket og ristet helt ukontrollert i hele kroppen. Jeg forsøkte å tenne en sigarett i et forsøk på å roe meg ned, men kroppen ristet så voldsomt at jeg ikke var i stand til å putte enden på sigaretten i munnen. Spasmene i armene gjorde det fullstendig umulig. Og det tok tid før jeg igjen hadde kontroll over kroppen min.

Det viste seg at min unge venn også hadde gått i en slags trance, og hadde vært delaktig i alt som hadde skjedd. Men han hadde sett og opplevd alt gjennom øynene til den gamle magikeren. Nøyaktig som i drømmene han hadde vært plaget av, og som ble foranledningen til alt dette. Så vi hadde mye å snakke om den kvelden.

Og allerede neste dag satte jeg meg ned for å skrive ned historien. Jeg følte at det var viktig, slik at ingen av detaljene skulle bli glemt eller utelatt.

Jeg visste at det vi hadde opplevd var noe som hadde hendt for svært lenge siden, og ordene – minst 2000 år – kom opp i hodet mitt. Men jeg hadde ingen anelse om hvor denne historien hadde utspilt seg. Jeg var bare sikker på at det ikke kunne være i Norge eller noe annet sted i Skandinavia, men ellers var jeg blank. Men jeg hadde passert en merkelig bygning på vei til møtet i skogen, og skjebnen ville at bare dager senere fant jeg en bok av Erik von Däniken på tilbud i en bokhandel. Det var ”Fortidens Kjemper”, og da jeg bladde i den var det første jeg så et fotografi av New Grange i Ireland.. Jeg gjenkjente den øyeblikkelig, selv om bildet av bygningen var ganske forskjellig fra det jeg hadde sett i trancen. Bildet viste en bygning som så fullstendig ny ut, mens den jeg hadde sett var gammel og medtatt, med mosegrodde vegger og med taket dekket av busker og kratt. Dessuten manglet skogen rundt på fotoet i boken. Allikevel var jeg ikke et sekund i tvil om at det var samme bygning. Og da jeg leste avsnittet om den, fant jeg ut at den hadde vært en sammenrast ruin, og var blitt gjenoppbygget og restaurert i nyere tid. Så der og da besluttet jeg at jeg måtte reise til Ireland for å se dette stedet med egne øyne, og kanskje også klare å lokalisere skatten vår.

Ikke lenge etter falt en ny brikke på plass i dette puslespillet. Jeg fikk en bok i gave med Celtic Fairytales. Der leste jeg om et folkeslag som kom til Ireland for lenge, lenge siden. De ble kalt [Thuata De Dannan](#). Noe sa klikk i hjernen min da jeg leste det, og **jeg bare visste!** De var ikke sagnfigurer og eventyrvesener, de var oss! Vi var Thuata De Dannan, jeg og folket mitt fra visjonen. Vi var menneskene som historiene fortalte at en gang kom til Ireland i avanserte skip, som flyktninger etter at deres eget land var blitt slukt av havet. Men tidens tåke hadde omskapt fjerne minner til legender og eventyr. Og mitt ønske om å reise til Ireland ble i alle fall ikke mindre etter det.

Hvis jeg hadde hatt de nødvendige midlene, hadde jeg reist allerede neste dag. Men jeg levde på en liten pensjon, og det tok tid å spare sammen penger nok til turen. Tre år gikk, og jeg hadde fortsatt ikke riktig nok. Da dumpet det plutselig en dag et brev ned i postkassen min. Firmaet Nytt og Nyttig, hvor jeg hadde handlet et par småting gjennom årene, inviterte kunder på en 6-dagers tur til Ireland. De ville betale flyreisen og hotell, og deltakerne måtte bare betale en mindre egenandel som dekket mat og inngangsbilletter til en rekke severdigheter.

Turen ville ta oss over store deler av Ireland, men det beste av alt var at vi skulle være 2 hele dager i Dublin. Noe som ville gi meg en sjanse til å dra til New Grange. Det var noe jeg øyensynlig måtte gjøre på egen hånd, for stedet var ikke på lista over steder vi kom til å besøke på turen. Jeg følte at dette var en gave fra Universet, og aksepterte tilbudet uten å nøle.

To måneder senere, tidlig i mai 2009, satte jeg for første gang foten på Irsk jord i dette livet. Men til min store skuffelse viste det seg at vi slett ikke skulle bo i selve Dublin, men i et hotell i et golf-anlegg noen mil syd for byen. Det skulle vise seg å bli litt av en utfordring, for det var ikke lett å ta seg inn til Dublin derifra. Allikevel startet jeg ut med friskt mot neste dag, mens resten av reiseselskapet dro på sightseeing til Kerry. Og etter å ha ventet halvannen time på en buss-stopp, og fått sightseeing rundt i alle de små landsbyene bussen var innom på turen, kom jeg endelig til Dublin.

Da jeg omsider klarte å lokalisere turistkontoret, viste det seg at det bare gikk to små 14-seters busser fra Dublin til New Grange hver dag. Og den siste bussen for dagen var nettopp gått. Det var en skuffelse, men jeg bestemte meg for å bestille billett til den siste bussen neste dag. Den tidligste var det umulig for meg å rekke, siden det ikke gikk noen buss fra hotellet til Dublin så tidlig på morgenen. Damen bak skranken så over papirene sine, og kunne fortelle meg at begge bussene neste dag var fulltegnet. Det var en uventet strek i regningen, siden neste dag var min eneste mulighet til å dra til New Grange. Etter det ville vi dra videre til ande deler av Ireland. Jeg følte meg knust, siden jeg hadde vært så sikker på at jeg skulle få gjennomført dette. Men damen bak skranken sa: "Beklager", og snudde seg bort for å svare en telefon som kimte. Jeg var motvillig på veg mot døra, da hun ropte etter meg og kalte meg tilbake. Det viste seg at telefonsamtalen var en avbestilling til den siste bussen til New Grange neste dag. (Det fikk meg virkelig til å lure på hvem som satt og trakk i trådene. Men hvem det enn var, fikk en dypfølt "Tusen takk for hjelpen" fra meg.)

Da jeg endelig sto utenfor porten til New Grange neste dag, og kunne se den majestetiske bygningen på toppen av åsen over meg, var jeg fylt av en merkelig blanding av følelser. Sterke forventninger, for jeg trodde på de synene vi hadde fått under visjonen flere år tidligere. Det var jo de synene som var årsaken til at jeg sto der nå. Men samtidig var jeg nærmest skrekkslagen. Hva om ingenting var slik som jeg hadde sett det? Hva om jeg var på jakt etter en illusjon, skapt av min egen fantasi? Jeg visste at dommen var nær forestående, og jeg måtte ta meg kraftig sammen, før jeg på skjelvende ben fortsatte gjennom porten og opp stien til den store graverte steinen som dekket inngangen til selve New Grange.

Guiden som ventet på oss, delte passasjerene fra bussen i to grupper, (det var ikke plass til alle inne i tunellen på samme tid), tok den første gruppen med inn, mens han ba den andre gruppen, inkludert meg, om å vente på utsiden. Jeg forlot de andre og gikk ut på skrenten på høyre side av den runde bygningen. Der hadde jeg god utsikt over terrenget. Jeg savnet skogen jeg visste hadde vært der en gang. Nå var alt bare beitemarker. Men så innså jeg at det gjorde alt mye enklere. Fra der jeg sto, kunne jeg med øynene følge hver detalj i terrenget og se nøyaktig hvor jeg hadde gått ned fra åsen mot møteplassen den gangen for lenge siden. Jeg kunne se nøyaktig hvor vi møttes og satt rundt bålet. Men på grunn av kurvene i landskapet, kunne jeg ikke se om det fortsatt var noen bekk i dalbunnen, den vi hadde krysset før vi tok oss opp åssiden på den andre siden av dalen. Jeg undret meg på om den fortsatt var der. (Senere, tilbake i souvenirbutikken ved hovedveien, mens vi ventet på bussen som skulle ta oss tilbake til Dublin, kjøpte jeg et detaljert kart over området. Og ja, der var bekken, nøyaktig som jeg husket den!)

Med øynene fulgte jeg ruten vi hadde tatt oppover den motsatte åssiden den månelyse natten for flere tusen år siden. Men hvor var kollen hvor vi hadde begravet våre hellige gjenstander? Fra der jeg sto kunne jeg bare se deler av den flate sletten. Jeg beveget meg videre langs den buede veggen på bygningen, til jeg var omtrent på motsatt side av inngangen. Men jeg holdt øynene festet på bakken foran meg. Jeg våget ikke å se utover før jeg visste at jeg hadde fritt utsyn. Men da jeg endelig løftet hodet og kunne se tvers over dalen foran meg, fikk jeg problemer med å holde meg oppreist. Der lå kollen, nøyaktig som jeg husket den! Det var et overveldende øyeblikk, og jeg måtte støtte ryggen mot steinveggen bak meg for å holde meg oppreist, for beina følte som skjelvende gele, hjertet hamret og tårene sto i øynene mine.

Hver eneste bit av informasjon jeg husket fra visjonen hadde vist seg å stemme, så langt. Og jeg var (er) overbevist om at våre hellige objekter fortsatt befinner seg dypt inne i den kollen.

Men jeg er også overbevist om at tiden har kommet for at de skal fram i dagens lys igjen. Jeg kan ikke finne noen annen grunn til at jeg og min unge venn skulle få denne visjonen ellers. Vi var begge med på å begrave gjenstandene den gangen, og det er nok vår jobb å hente dem fram igjen nå.

Disse tankene flimret gjennom hodet mitt, da plutselig en av de andre busspassasjerene ropte til meg at jeg måtte komme. Det var vår tur til å gå inn i korridoren og kammeret i New Grange. I den sinnstilstanden jeg var, ble det en meget spesiell opplevelse, men det er egentlig ikke en del av denne historien, bortsett fra det faktum at jeg kjente igjen den måten tunellen og kammeret var støttet opp av svære steinheller. Det var nesten identisk med hva jeg husket fra innsiden av kollen tvers over dalen.

Etterpå ble vi nærmest jaget tilbake til informasjonssenteret og souvenirbutikken ved hovedveien. Der kjøpte jeg kartet jeg har nevnt tidligere, pluss en bok, som fortalte om kelternes invasjon av Irland for ca. 2300 år siden. Og om hvordan de utslettet det folket som den gang bebodde øya. Jeg fikk ikke sjansen til å komme nærmere den hemmelighetsfulle kollen på andre siden av dalen. En liten stund følte jeg meg skuffet og nærmest litt snytt, til jeg innså at jeg ikke kunne begynne å grave med bare nevene. Men jeg visste også at jeg og min unge venn må komme tilbake for å slutføre jakten en dag.

KJØNNSLEMLESTELSE AV JENTER – HVORFOR?

Vi satt sammen en liten gruppe damer en kveld, og samtalen kom etter hvert inn på fenomenet – Kjønnsllestelse av jenter. Det vi først og fremst lurte på var hvordan en så bestialsk skikk har kunnet oppstå. Slike tradisjoner dukker ikke bare opp ut av løse lufta, men må ha hatt en tilsynelatende fornuftig forklaring og en misjon en gang i tiden. Mange teorier ble lansert, men uansett hvordan vi snudde og vendte på problemet, var vi ikke i stand til å finne noe fornuftig svar, og etter hvert gled samtalen over på andre temaer.

Da gjestene var dratt og huset ryddet, satte jeg meg ned for å meditere litt. Og det var da jeg plutselig hørte en stemme, som syntes å være både utenfor meg og inne i hodet mitt på samme tid. Og stemmen snakket om bakgrunnen for tradisjonen med omskjæring av jenter. Jeg aner ikke om informasjonen jeg fikk er sannheten om hva som skjedde en gang i tiden, og hvordan denne uskikken oppsto. Men jeg velger å stole på det jeg fikk høre, for de få gangene jeg har opplevd noe tilsvarende tidligere, har opplysningene jeg fikk alltid vist seg å være riktige i ettertid. Denne gangen har jeg ingen mulighet til å kontrollere opplysningene jeg fikk, men jeg føler at det er riktig å dele med omverdenen. Og at jeg har fått kunnskap om noe viktig, som kanskje kan bidra til at denne umenneskelige skikken etter hvert vil forsvinne, når de som praktiserer den forstår bakgrunnen for hva de gjør.

Stemmen fortalte: - Skikken med omskjæring av jenter har eksistert mye lenger enn dere tror. Den har sine røtter tilbake i en fjern periode av menneskenes historie da utomjordiske besøkte jorden regelmessig og hadde langt mer direkte kontakt med menneskene enn de har i dag. Menneskene så på dem som guder, siden de med sin avanserte teknologi kunne utføre ting menneskene selv ikke engang kunne drømme om den gangen..

Da de utenomjordiske hadde fullført sine oppgaver her nede, dro de sin vei. (Hva oppgavene hadde bestått i, kom stemmen ikke nærmere inn på.) Men menneskene fortsatte å dyrke dem som guder og ventet på at de skulle komme tilbake en dag, som de hadde lovet at de skulle gjøre. Fra starten brukte menneskene boligene de utenomjordiske hadde bodd i som templer, hvor de påkalte ”gudene”. Senere bygde de stadig flottere templer, i håp om at det ville bringe gudene tilbake. Og utvalgte jenter fra landsbyene ble plassert i templene, også som ”lokkemat” og tjenerinner.

Men det drøydde før ”gudene” vendte tilbake, og da var det et landsbyråd som fikk ideen, at kanskje ville det hjelpe om de omskapte tempeltjenerinnene mer i gudenes bilde. Menneskene hadde fortsatt en erindring om hvordan gudene deres så ut, og det mest bemerkelsesverdige ved deres ytre var nettopp mangelen på synlige kjønnsorganer. Og dermed ble den første kjønnslemlestelse av jenter foretatt, - til gudenes ære. Det skjedde for omtrent 16.000 år siden, etter deres tidsregning, i det området dere senere kalte Sumeria..

Menneskene har alltid forsøkt å bli mest mulig lik gudene sine, selv om det har fått forskjellige uttrykk på forskjellige steder på kloden deres. Se bare på hvordan det var vanlig å snøre spebarnas hoder i Syd- og Mellomamerika, for å få en spesiell langstrakt hodefasong. Det var også opprinnelig et forsøk på å bli mer lik gudene.

Århundrene gikk, og det var for lengst blitt status blandt landsbyenes ledende familier å ofre en av sine døtre til tempelet. Fra starten av levde disse jentene hele livet i tempelet, men forskjellige omstendigheter gjorde at tjenesten i tempelet etter hvert ble tidsbegrenset.

Jentene vendte tilbake til familiene sine etter endt tid i tempelet, og ble giftet bort som andre jenter. Det ble betraktet som en ære å kunne ta en tidligere tempeltjenerinne til kone. De var ettertraktet, og ble som oftest svært godt gift.

Siden det faktum at de var omskåret var det ytre tegnet på at jentene hadde tilbrakt tid i tempelet, var det noen utspekulerte mødre med ambisjoner på døtrenes vegne som fikk sine døtre omskåret. De mente det ville gjøre dem mer attraktive på ekteskapsmarkedet, selv om jentene aldri hadde tjenestegjort i noe tempel. Bedrageriet virket etter sin hensikt, og etter hvert bredte skikken om seg. Først bare blant overklassen, men den fant snart veien ut i hele befolkningen, og spredte seg etter hvert videre til naboområdene, og derfra videre, til de fleste av landene i det nordlige Afrika og Midtøsten var berørt. Men det var fortsatt stort sett innenfor overklassen det ble praktisert. Blant annet var det vanlig innenfor Faraos hoff i det gamle Egypt. Ja, dere kaller jo fortsatt en type kjønnslemlestelse for Faraonisk omskjæring.

Årtusenene har flytt forbi. Templene og tempeltjenerinnene viet til de utomjordiske gudene er for lengst borte og menneskene har fått andre guder. Allikevel klamrer enkelte kulturer seg fortsatt til den gamle skikken med å kjønnslemleste jenter, selv om kunnskapen om den opprinnelige årsaken til at skikken oppsto, forlengst har forsvunnet i historiens tåke. Nå kaller de det kultur, og betrakter ikke kvinnene som fullverdige kvinner, hvis de ikke er omskåret. I andre samfunn, hvor skikken også ble praktisert i eldre tid, er den heldigvis forsvunnet for lengst. Og nå er det på tide at dere, gjennom verdenssamfunnet, tar et krafttak for å få slutt på slike barbariske og skadelige tradisjoner, med røtter tusener av år tilbake i tiden.”

Jeg regner med at jeg vil få antropologer og andre med akademisk innsikt i dette emnet, på nakken ved å skrive denne lille artikkelen. Men det får stå sin prøve. Jeg formidler bare videre det jeg ble fortalt av en alvorlig stemme en kveld for noen måneder siden. Og så får den enkelte leser selv ta stilling til om det stemmen fortalte er sant eller ikke.